DACIA

Tribună de luptă românească

SERIE NOUĂ

N.° 12

PRO PATRIA SEMPER

1953
Rio de Janeiro

D A C I A
* * * * * * *

Tribună de luptă românească
* * * * * * * * * * * * * * *

Redactor : Faust Brădescu

Anul VIII - nº 12

Mai - Iulie 1953
Rio de Janeiro

CUPRINSUL
****

****

PRO PATRIA SEMPER

Corespondenta se primeste la adresa:
Caixa Postal 48
Correio da Lapa
Rio de Janeiro
Brasil

EDITORIAL
+++++++++++.

" MANIFESTUL PENTRU LIBERARE "
+++++++++++++++++++++++++++++++

"ROMÂNUL" - organ al Ligii Românilor Liberi, ne aduce la cunostintă printr'un număr special, "manifestul pentru liberare" lansat de dl General N Rădescu, în scopul foarte lăudabil de a încerca încă odată unirea tuturor într'un front unic.

Intr'adevăr, imposibilitatea noastră, a Românilor, de a ne constitui un CONSILIU NATIONAL, capătă o coloratură dramatică. Dă impresia unei incapacităti politice si-a unei lipse de patriotism, pe care cu greu le putem nega în fața străinătătii, prea putin dispusă să ne înteleagă ratiunile intime.

Dar ce putem face când noi însine, în loc de a căuta să descoperim ceeace ne poate uni, ceeace ne este comun, ceeace constitue pentru toti un ideal de viată si de actiune, svârlim în circulatia politică, natională si internatională, numai ceeace ne poate face rău, atât nouă ca indivizi si ca organizatii, cât si poporului român ca natiune cotropită de bandele rosii.

"Manifestul" dlui Gen. N. Rădescu începe prin a trata pe larg o problemă ce are relatii directe cu Codul Penal, asa zisul "Fondul Creteanu". Nu ne intereseasă si nu vedem întru cât unirea Românilor ar fi direct legată de acest "caz", care n'a făcut până acum decât să ne atragă dispretul lumii.

Ceeace poate avea o importantă pentru emigratia română, este exclusiv problema politică a unirei tuturor fortelor românesti din afara granitelor. Insă, această unire, noi o vedem cu totul altfel decât dl Gen. N. Rădescu. Considerăm că "UNIREA" nu poate fi obtinută decât pornind dela situatia de fapt, dela realitătile vizibile si viabile ale emigratiei românesti.

+

In lumea liberă, Românii sunt împărtiti în următoarele categorii: LIBERALI, TARANISTI, SOCIALISTI, LEGIONARI si NEÎNCADRATI. Apoi, să nu se uite că fiecare din categoriile politice enumerate mai sus au deja o organizatie si o organizare proprie, o activitate proprie, o disciplină proprie.

Constatăm însă, desi întepăturile reciproce nu lipsesc din presa respectivă, că scopul suprem urmărit de fiecare în parte este ACELAS : Eliberarea Patriei. Iată deci un prim element comun în haosul ce pare să domnească în emigratia valahă: eliberarea României de sub jugul comunist este fundamentul luptei tuturor Românilor liberi, indiferent de culoare politică. Putem deja trage concluzia că divergentele ce ne separă sunt de importantă secundară.

După aceea, faptul că toate aceste organizatii politice (chiar si partidul Socialist) recunosc ca o necesitate vitală pentru România existenta Dinastiei Române, constitue un al doilea element comun, extrem de important. Datorită acestei unităti de vederi, emigratia română a fost scutită de agravarea divergentelor existente, agravare ce-ar fi putut împiedeca complect orice apropiere a tuturor fortelor din exil.

Si ca un corolar - desi la prima vedere poate pãrea paradoxal - constatãm un al treilea element comun: toate organizatiile politice prezente în exil, plus cei neîncadrati, sunt de acord cã = recunoasterea emigratiei noastre, de cãtre marile natiuni occidentale, ca fortã reprezentativã a poporului românesc, nu poate avea loc decât dacã ne prezentãm uniti, un bloc de granit, manifestând o politicã omogenã în raport cu evenimentele în curs.

Si totusi nu ne putem uni !..

Care sunt cauzele ? Multiple, oribile, unele adevãrate, altele defãimãtoare, dar în orice caz, NEESENTIALE. Enumerarea lor ar însemna redeschiderea de procese de intentii, de atitudini, de ideologie, de constiintã. Nici chiar procesul intentat la Tribunalul din Berna, privind cele câteva milioane de franci elvetieni, n'are importantã în fata îngrozitoarei situatii în care se aflã emigratia românã si din cauza cãreia e periclitatã însãsi soarta neamului românesc.

Toate problemele, toate divergentele vor putea fi solutionate dupã unire, fie în cadrul Organizatiei ce s'ar forma, fie asteptându-se reîntoarcerea în Tarã.

Pentru moment, Neamul Românesc are nevoie de-o unire a tuturor celor ce-si iubesc neamul, au dat dovadã de sentimente anti-comuniste si sunt gata sã lupte, sã sacrifice pentru idealul comun. Criteriul nu poate fi altul. Orice altã clasificare nu poate fi decât arbitrarã si va împiedeca cristalizarea organismului capabil sã se impunã atât Românilor cât si strãinãtãtii.

+

Pentru realizarea practicã, dl Gen. N. Rãdescu, propune patru principii, pe baza cãrora exilatii Români sã se organizeze într'o nouã Ligã a Românilor Liberi. Iatã-le :

1) Participarea tuturor Românilor din exil...

2) Formarea unui Consiliu National compus din toate personalitãtile din exil, fãrã deosebire de credintele lor politice, religioase si de profesiune.

3) Alegerea din sânul Consiliului - prin vot secret - a unui Presedinte si a unui Comitet Executiv.

4) Comitetul Executiv astfel organizat, va fi custodele Fondului de Liberare.

Aceste patru principii ridicã însã câteva obiectiuni.

Pentru Punctul 1, nu-i vorba propriu zis de o obiectie, ci mai degrabã de o întrebare: Ne gãsim cu adevãrat în fata unei evolutii a conceptului de participare sau discernãmintele din 1948 vor apare îndatã ce va fi vorba sã se treacã la punctul urmãtor ? Vom asista din nou la o încercare de unire cu eliminãri preliminare si arbitrare sau într'adevãr e vorba de unirea tuturor luptãtorilor anti-comunisti de peste hotare ?

Punctul 2, în schimb, ridicã o obiectie serioasã: Consiliul National va fi format de toate personalitãtile din exil. Care sunt aceste personalitãti ? Câte sunt aceste "toate" ? Si mai ales, dupã ce criteriu li se va recunoaste "personalitatea" si de cãtre cine ? Incompetenta oricãrui personagiu - fie el politic, militar sau cultural - este categoricã în aceastã materie. Nimeni nu poate revendica acest drept. Nimeni nu poate fi judecãtorul sau apreciatorul calitãtilor patriotice, intelectuale sau morale ale celor - lalti. Orice încãlcare în acest domeniu ar fi un abuz de autoritate si-ar da loc la cele mai vehemente proteste.

Punctul 3 ridicã deasemenea o obiectie: Alegerea din sânul Consiliului - prin vot secret - a unui Presedinte si a unui Comitet Executiv, ne pare mai mult decât irealizabilã. Sã presupunem cã se ajunge la formarea Consiliului National. Din acest Consiliu vor face parte 2o, 5o, 8o sau 2oo de personalitãti rãspândite pe întreg cuprinsul globului. Cum se va proceda la votarea secretã ? Prin corespondentã ? Sau vor fi convocati toti la New-York? Ne îndoim de rezultatul oricãruia din aceste douã procedee. Si un al treilea nu existã.

Cât despre Punctul 4, credem cã nu poate constitui un principiu de uniune al Românilor, ci mai degrabã unul de discordie perpetuã. Pentrucã, dacã unirea tuturor Românilor din exil are nevoie de acest nenorocit "fond" pentru a fi realizatã, Neamul Românesc îsi meritã soarta, iar noi "exilatii" meritãm sã fim huiduiti si bãtuti cu pietre.

Suntem convinsi cã Unirea Românilor din Exil pe baza principiilor enuntate de dl Gen. N. Rãdescu nu e cu putintã. Va fi încã o încercare formalã, consemnatã în analele exilului si nimic mai mult. Sau - ceeace este si mai rãu - vom asista la crearea unui nou organism în sânul diasporei române, incapabil de a aduna sufragiile tuturor refugiatilor si deci necalificat de a vorbi în numele României.

+

Cu toatã patetica argumentare a dlui Gen. N. Rãdescu, cu toatã afirmarea cã "interesele de partid trebuie sã fie subordonate intereselor nationale, care, ..., cer devotament si unire fãrã rezerve, tuturor Românilor", ne îndoim cã Manifestul va avea vreun rezultat pozitiv.

Iar când spune "Lupt...pentru Unitatea Nationalã a tuturor fortelor Miscãrii de Liberare în exil, fãrã a se tine seama de afiliatia lor la diferitele partide politice" sau "Cauza noastrã are nevoie de fortele tuturor", dl General uitã cã aceste forte individuale cãrora li se adreseazã sunt deja încadrate în organizatii, se supun deja unei discipline, luptã deja prin mijloace proprii si eficace contra hidrei rosii. Cum poate crede D-Sa cã va putea distruge ceva existent, cã va putea rupe aceste forte pentru a le reorganiza sub directa si unica sa conducere ?!.. Nici Iuliu Maniu, cel mai respectat om politic român de cãtre absolut toate partidele,n'ar fi gândit posibilã o asemenea manevrã.

Problema nu-i de a aduna pe Români în jurul ideii de luptã de eliberare, frângându-le convingerile lor intime, distrugându-le realizãrile, zdrobind eforturile continue prin care s'au afirmat.

Ideia de luptã de eliberare existã, a existat înainte de "Manifest" si fiecare organism politic o are ca prim punct al programului sãu.

Apoi, divergentele nu sunt capitale ci de ordin secundar. Unirea n'a avut loc pânã acum din cauze pe care le cunoastem cu totii. Grosso modo cam astea sunt: probleme de suprematie, probleme ideologice, probleme de prestigiu, excluderi arbitrare. Dar aceste cauze n'au nimic a face cu massa românilor încadrati sau nu. Adevãrul e cã, cei încadrati vor urma directivele organismului în care cred. Iar cei neîncadrati nu asteaptã probabil decât rezultatul unei întelegeri între partide pantru a lua parte activã la lupta comunã. Sunt deci probleme ce depind numai si numai de conducãtorii organismelor existente în exil. Or acestia n'au reusit încã sã se întruneascã si prin discutie sincerã, într'o atmosferã de patriotism si bunãvointã, sã ajungã la o întelegere salvatoare.

Deci, dupã noi, unirea atât de necesarã si atât de doritã de toti nu se va realiza decât printr'o adunare a reprezentantilor oficiali ai li-

beralilor, tărăniştilor, socialiştilor si legionarilor - cele patru forte politice româneşti în exil - cari înglobează aproape totalitatea Românilor pribegi si reprezintă curentele politice cele mai proeminente din Tara cotropită, în care adunare să se decidă unirea fortelor respective, pe baza anumitor principii ce vor fi enuntate de acesti reprezentanti oficiali. Se va semna un Acord definitiv, în care se vor stabili normele de conducere ale noului organism.

Consiliul National va fi format din reprezentanti ai acestor organisme politice si câteva personalităti marcante, cooptate.

Comitetul Executiv va fi ales de Consiliu si va avea functie de Minister în Exil.

Fără această întelegere între partide, vom rămâne vesnic în situatia în care ne găsim acum. E o stare de fapt indestructibilă si de care trebuie să se tină seama neapărat.

Dacă dl Gen. N. Rădescu vrea ca patriotismul de care a dat totdeauna dovadă să fie si luminat, să caute prin toate mijloacele ce-i stau îndemână realizarea acestei întruniri sau Congres sau cum va voi s'o numească, a reprezentantilor oficiali ai organizatiilor politice în exil. Ar fi actiunea cea mai măreată pe care si-ar putea-o dori. Deoarece, numai din întelegerea prealabilă a acestor forte s'ar putea cristaliza REPREZENTANTA OMOGENA SI INDISCUTABILA A NEAMULUI ROMÂNESC, capabilă să ne reprezinte în fata Occidentului în mod onorabil, capabilă să devie o sperantă pentru cei din Tară, capabilă să ne reabiliteze în fata istoriei.

Dr. Faust Brădescu

§ Când s'a primit la redactie vestea mortii Gen. N. Rădescu, acest Editorial era deja tras la multiplicator.

Socotim însă că, oricare ar fi urmasul său la conducerea Ligii Românilor Liberi, problema unirii tuturor Românilor în lupta contra cotropitorilor comunisti rămâne aceeasi.

Deaceea, punctul nostru de vedere - asa cum a fost expus - rămâne nealterat. Tratând problema refugiatilor români în raport cu necesitătile urgente si indiscutabile ale Neamului Românesc, sugestiile noastre nu pot constitui decât un efectiv punct de reper pentru oricare om politic român, sincer preocupat de viitorul poporului nostru.

DACIA

COPIII ROMANIEI SI...APUSUL.

****

In "Jornal do Brasil" din Rio de Janeiro, Leland Stowe publică o serie de articole sub titlul "Cucerirea prin teroare" în care cu competintă si bine informat, tratează actiunea criminală a Rusiei Sovietice pentru încorporarea Europei orientale la spatiul sovietic.

Articolul din 8 Iunie este însotit de o fotografie, luată în Bucuresti, în fata unei scoli primare. Documentul acesta este pe cât de dureros, pe atât de grăitor.

Mai mult de 4o de copilasi asteaptă în rând la intrarea în scoală, ora mesei. Sunt vlăstare între 6-1o ani, trupusoare fragede care prin înfătisarea lor săgetează inima, mărturisind mai mult decât orice probă despre jalea neamului românesc, de actiunea de nimicire urmărită de un dusman implacabil si infernal.

Sunt în acest instantaneu 4o de fete de îngeri, subti si rosi de foame si de mizerie; 4o de viitoare sicrie, pe care pământul unei tări sacrificate îi va primi în câtiva ani numai.

Din îmbrăcămintea lor se deduce că era o zi destul de friguroasă; au hăinute de iarnă, groase, iar băietasii poartă pe cap căciuli. Totusi, dintre ei toti, numai doi au încăltăminte în picioare; restul sunt desculti. Si asa desculti, asteaptă afară în frig, o probabilă bucătură amărâtă si...o singură înscriere pe lista celor ce vor intra atât de timpuriu în mormânt.

Asa vorbeste instantaneul de la scoala primară din Bucuresti. Si să nu ne îndoim că acest instantaneu reflectează imaginea întregei noastre Tări, îmbrăcată în haina "fericirei" de la 23 August.

România noastră este astăzi în pericol de exterminare. Lagărele, canalurile, închisorile, executările si deportările, operează la nimicirea elementului român major.

Tuberculoza, distilată si întretinută cu rafinament asiatic, are grijă să ofilească si să elimine toti mugurasii pe care arborele national îi mai aduce la lumina zilei.

Ce va mai rămâne în biata noastră tară după teroarea sovietică, după trecerea acestui tăvălug al mortii ? Răspunsul ne îngheată...

Si cu atât mai mult ne îngheată cu cât, pârghia de restabilire a echilibrului în lume - restul lumii libere în a cărei actiune noi încă continuăm să credem - nu încearcă nici cel putin să se sesizeze sau să schiteze un început de luare de pozitie concretă.

Trăim într'o evidentă stare de desarticulare a normelor de morală în atitudinea celor care poartă răspunderea atât a libertătii Europei cât si a eliberării Europei orientale.

Este surprinzător că nervul politicei occidentale nu înregistrează cum cortina de fier amenintă Apusul în măsura în care se tace si nu se actionează asupra Răsăritului.

Continuându-se ca acum - cu manifestări universale pentru spionii Rozemberg, dar cu indiferentă fată de asasinatul în massă din tările din Răsărit - vom ajunge si nenorocitele zile, de a

vedea copiii Parisului si Londrei, ca si pe ai Bucurestiului de azi, asteptând desculti în rând pentru o coajă de pâine.

Multi, foarte multi oameni în România, nu au crezut că se va ajunge la ceeace vedem azi. Tot astfel astăzi, sunt multi, foarte multi oameni în Franta, în Anglia si în Statele Unite, care nu pot să-si imagineze un mongol în uniformă, în Place de la Concorde, în Trafelgar Square sau în 5-th Avenue.

Dar noi, în urma amarei experiente si a cunoasterii directe a realitătii comuniste, noi putem spune că dacă se evită încă a se opera buba din Europa Răsăriteană, nu vor trece multi ani si Apusul Europei, inclusiv Anglia, vor primi armatele "liberatoare" ale Moscovei cu acelas "entuziasm" cu care România le-a primit la 23 August 1944.

Dumitru Mihăescu

SYNGMAN RHEE
****

Syngman Rhee ! Un nume...Un simplu nume de rezonantă extrem orientală...

Ce avea oare în plus acest om, necunoscut de lumea politică internatională, pentru a fi chemat în fruntea unei natiuni de 28.000.000 de suflete ? Am putea spune aproape nimic. Un oarecare prestigiu în tara lui de origină, datorită unei obscure si sporadice lupte contra dusmanilor milenari ai poporului corean : chinezii si japonezii. Un patriot, necunoscut de ai săi, pierdut în mijlocul unei lumi egoiste, neîntelegătoare, indiferente... Un glas în desertul politicei internationale.

Din punct de vedere american însă, Syngman Rhee însemna mult mai mult. Vârsta lui, educatia exclusiv americană, prieteniile create în decursul celor 3o de ani de exil în marea Republică, făceau să se creadă, din partea bătrânului luptător izolat, într'o recunostiintă deschisă - dacă nu într'o docilitate categorică - fată de vederile politicei americane.

Era deci omul cel mai indicat să primească conducerea în Corea eliberată. Cu surle si fanfare, Syngman Rhee fu reintegrat în comunitatea care-l uitase aproape cu totul.

Perioada de adaptare a bătrânului leader nationalist fu îngrozitoare. Nu-i tocmai usor să te mentii într'o lume vânturată de atâtea forte antagonice, ca cea coreană ! Deja, numai faptul de a fi reusit acest tur de fortă, ar fi trebuit să dee de gândit americanilor.

Bătrânul luptător obscur se dovedea însă un politician de rasă si-un organizator exceptional. Cu o răbdare într'adevăr orientală punea în ordine jumătatea de tară ce-i mai rămăsese, linistea spiritele compatriotilor săi, ralia la politica sa majoritatea deputatilor si senatorilor. In plus, cu abilitate mentinea simpatia americană pentru poporul si guvernul corean.

Dibăcia în politică nu-i echilibrul perfect, ci jocul de balantă în directia pe care-o doresti. Syngman Rhee a reusit această performantă. Nimeni, si cu atât mai putin americanii, nu l'ar fi crezut capabil de-o atitudine voluntară, de-un gest care să nu corespundă unui plan bine stabilit la Washington. Era doar omul lor, adus, sustinut, ajutat de ei !...

Istoria însă desminte cu brutalitate aranjamentele care nu tin seamă de realităti sau elimină în mod arbitrar fortele spirituale în joc.

Trei au fost greselile de neiertat ale americanilor în Corea, greseli care au dus la tensiunea actuală între ONU si guvernul corean si amenintă cu stabilirea unei situatii politice de-o mie de ori mai periculoasă, mai tristă, mai de neînteles, decât aceea ce s'ar fi creat acum trei ani prin abandonarea întregei peninsule în mâinile cotropitorilor. Atunci ar fi fost vorba de înfrângerea unei armate nepregătite, Putea fi uitată cu usurintă. Poporul corean însuși nu ajunsese la constiinta pe care o are astăzi. Deaceea, azi ar fi o capitulare rusinoasă, oricâte scuze si argumente plauzibile i s'ar atribui.

Dar greselile americanilor nu consistă în a încerca realizarea unui armistitiu "onorabil", ci :

1) De a încerca concretizarea acestui armistitiu, desconsiderând total poporul corean, aspiratiile lui, sacrificiile pe care le-a făcut si le face cu un stoicism inegalabil, dorinta lui de a unifica Corea, entuziasmul de a merge până la capăt în lupta cu dusmanul comun.

2) De a considera conditiile, discutiile si semnarea armistitiului, o problemă a lor si numai a lor, de care pot dispune cum vor, coreenii nejucând alt rol decât acela de pioni docili.

3) Si mai ales de a fi judecat pe bătrânul Syngman Rhee un om de paie, o marionetă, un servil politician, gata să le satisfacă cea mai neînsemnată cerere.

Bătrânul patriot, e adevărat, nu s'a dat în lături să colaboreze strâns cu americanii - chiar si contra opiniei publice coreene - atâta timp cât a fost vorba de atitudini ce nu atingeau onoarea, existenta sau viitorul neamului său. Era gestul de recunostiintă si întelegere fată de poporul care si-a trimis fiii să lupte, să sângereze, pentru Corea în pericol. Era gestul politicianului consumat, care stie să facă diferentă între esential si detaliu, între gest de solidaritate si luptă pentru supravietuire a neamului său.

E ceeace americanii n'au priceput încă.

Când însă, Syngman Rhee a simtit pericolul pe care-l reprezintă pentru poporul corean calea urmată de Comandamentul Aliat, a stiut să se arate si sub alt aspect, a stiut să înfrunte senin exceptionala gravitate a situatiei. Ostilitatea americană a isbucnit imediat sub formele cele mai diverse. Dar violenta americană îsi găsea un demn adversar în încăpătânarea coreanului.

Multi au pronosticat o înfrângere rapidă a "încăpătânatului" : Un individ, fie el si presedintele Statului Corean, nu se poate opune Statelor Unite si ONU-ului !...

Gresiti au fost, deoarece, nu individul Syngman Rhee se opunea, ci o realitate puternică, o realitate ce nu putea fi dis-

pretuită. Starea de spirit, unitatea de simtiri a unei natiuni nu poate fi călcată în picioare. In Corea s'a desconsiderat această realitate si de aceea fortele aliate se găsesc într'un impas. Restabilirea ordinei si-a bunei întelegeri nu depinde de sdrobirea lui Syngman Rhee si-a politicei pe care o duce, ci de forta de compreensiune a Washington-ului.

Syngman Rhee n'a luat atitudinea extremă pe care o are din plăcerea de a contracara eforturile americane. Numai perspectivele de viitor ce se profilau în umbra armistitiului proectat l'au îndemnat la această extremă. Când după trei ani de lupte aprige, cu sute de orase complect distruse, cu 2.000.000 de pierderi omenesti, te vezipe cale de a fi părăsit la discretia inamicului de propriul tău aliat, ce-ti mai rămâne de făcut ?!...Un gest eroic. Nebunesc, poate, dar singur capabil să miste anchilozatele suflete ale omenirei.

In inima lui Syngman Rhee a svâcnit sângele neamului său în pericol de moarte. De-ar fi făcut altfel ar fi fost cioclul propriului său neam. Dealtfel, nu era singur. Nu era un răsvrătit. Nu era un exaltat. In spatele lui, milioane de coreeni simteau aceasi durere. Pe front, trei sferturi din luptători, din aceasi rasă purtau în suflete aceleasi idealuri...

Syngman Rhee era un simbol, era purtătorul de cuvânt al întregului popor corean. Syngman Rhee, în momentele cele mai grele ale istoriei coreene, s'a contopit cu aspiratiile poporului corean, dovedind încă odată că un politician e mare numai când răspunde chemării neamului său.

Atitudinea bătrânului luptător nu poate fi considerată o atitudine de independentă sau de ostilitate fată de ONU sau de americani. Independentă nu poate fi, deoarece nici o altă natiune nu-si poate revendica rolul de tutoare fată de un aliat. Iar ostilitate cu atât mai putin, când Corea nu cere - o stie orisicine - decât continuarea luptei împotriva hidrei rosii.

Nu Syngman Rhee a călcat obligatiile luate fată de ceilalti ci ceilalti caută să deturneze obligatiile luate fată de Corea,prin interpretări copilăresti. Gestul lui Syngman Rhee este un gest desperat. Dar un gest care spune mult. Dovedeste coeziunea care există între popor, armată si guvern. Dovedeste vointa de a îndeplini tot ceeace pare simplă amenintare oportunistă.

Syngman Rhee este un exemplu măret de tenacitate si patriotism, curaj si întelepciune, simbol al tuturor celor ce cred cu tărie în virtutile ancestrale ale neamului lor si'n dreptatea luptei anti-comuniste.

Să nu se uite de cei responsabili că înfrângerea acestui simbol viu, nu va însemna liniste în Corea, nu va însemna îndepărtarea unui obstacol din calea armistitiului. Va însemna ceva cu mult mai trist, cu mult mai îngrozitor : înfrângerea în sufletele milioanelor de luptători anti-comunisti a încrederii pe care-o pot avea în cuvântul, atitudinea si etica ONU-ului si-a poporului american în lupta contra dusmanului cel mai neîmpăcat al umanitătii: comunismul international.

Serafim Bratocea

DREPTURI SI DATORII

****

Orice încercare de refacere a societătii omenesti nu va duce la nici un rezultat, dacă nu se va căuta să se lămurească indivizii, că în afară de nu stiu câte drepturi, ei mai au si anumite datorii de împlinit.

Odată cu ruperea lanturilor feudalismului, notiunea de libertate si "Drepturile omului" au fost atât de suprapretuite, încât orice încercare de a le da o interpretare justă a fost considerată ca o împiedecare în libera desvoltare a individului. Pentru a înlătura orice urmă care ar fi putut reaminti vechiul sistem, educatia în statele democratice, ia forma liberală cea mai înaintată, punând accentul în special pe individ. El, individul, este totul; satisfacerea interesului personal este adevăratul scop al vietii. Egoismul devine regulatorul întregei vieti economice. Statul, al cărui scop ar fi acela de a armoniza interesele în joc si a împărti dreptatea, nu este altceva decât un fel de păzitor al libertătii indivizilor, al poftelor lor nesătioase si al egoismelor lor în plină isbucnire. El,Statul, nu are dreptul să pătrundă în sfera autonomiei Persoanei, nici în ce priveste latura moral religioasă.

Si pentru a stabili odată pentru totdeauna rolul statului, protagonistii ideilor democratice i-au fixat limitele actiunii în functie de "Drepturile omului".

Este foarte atrăgător, atât de simplu si linistitor pentru oricine să stie că el are numai drepturi si că, în ultimă analiză , statul, numai atunci îsi justifică existenta, când va veghea ca aceste drepturi să fie respectate.

Dar individul nu poate să se desvolte si să devină o personalitate decât în mijlocul societătii. O societate însă numai atunci va putea trăi când interesele indivizilor vor fi armonizate si reglementate printr'o anumită ordine. Individul va trebui deci să se încadreze în această ordine. Libertatea nu e posibilă deci fără o anumită ordine, fără o limitare. Ori, această limitare crează individului anumite obligatii, datorii, fără de căror respectare dispare bunaconvietuire între oameni. Aceste datorii însă trebuiesc cultivate si infuzate individului printr'o educatie serioasă. Faptul acesta nu va stirbi nimic din viata democratică.

Si dacă am încerca să inversăm clasicele drepturi ale omului transformându-le în datorii, în ce măsură am schimbat ceva din sensul unei adevărate vieti în spirit democratic ?

- E datoria fiecărui individ să se îngrijească serios, de persoana lui fizică si inteletuală, pentru a putea fi un element viu în societatea în care trăieste.
- E de datoria fiecărui individ de a exercita o profesiune adecuată aptitudinilor sale, contribuind astfel în mod pozitiv la progresul societătii.
- E datoria fiecărui individ de a se instrui si a primi o educatie care să corespundă eternelor valori morale.Prin exemplul

trăirii, fiecare individ e dator să contribuie la educatia semenilor săi.

- Este datoria fiecăruia de a economisi si realiza o posesiune materială pe căile normale morale si în cadrul legilor existente si de a o lăsa mostenire urmasilor săi, contribuind astfel la bunstarea societătii atât actuale cât si viitoare.

- Este datoria fiecăruia de a munci si a-si câstiga prin propria-i muncă existenta si de a împlânta în sufletele semenilor săi dragostea de muncă.

- Este datoria fiecăruia de a se comporta în toate actiunile sale în conformitate cu învătămintele crestine si morale ale epocei în care trăeste, si de a contribui cu toată personalitatea sa la extinderea acestor învătături în viata indivizilor si în viata de Stat.

- Este datoria fiecăruia de a influenta si contribui la crearea de institutii de binefacere si asigurări contra bolilor, accidentelor, bătrânetii, etc.

- Este datoria fiecăruia de a-si înjgheba o familie sănătoasă, cu o înaltă tinută morală crestină si pe care s'o ridice din nou la rangul ei primordial de celulă constitutivă a societătii.

- Este datoria fiecăruia de a supraveghea educarea copiilor săi de asa manieră, ca ei să devină elemente vii si pozitive în viata societătii.

- Este datoria fiecăruia de a se îngriji din timp si serios de procurarea elementelor indispensabile intretinerii fortelor lui fizice si intelectuale, pentru a nu lipsi societatea de un element util.

- Este datoria fiecăruia de a lua parte activă la viata politică.

După ce am făcut toate aceste inversări - transformând totul numai în datorii - oare n'ar fi aceasta mai conformă, mai adecuată unei adevărate vieti democratice ?

Fiecare individ simte nevoia de a fi respectat. Ori faptul de a striga la fiecare moment că ai drept la cutare sau cutare,nu-ti va atrage respectul nimănui. In momentul însă, când îti vei lua asuprăti anumite datorii, pe care le vei împlini, constient fiind că astfel vei contribui la progresul societătii în care trăiesti, vei simti în tine multumirea lucrului bine împlinit si mândria că esti un element viu si nu un parazit, pe care fiecare îl detestă si-l ocoleste.

Să ia aminte deci, toti acei ce astăzi, aici în străinătate îsi arogă încă drepturile de a mai conduce din nou - mâine - Tara Românească. Acolo în tară s'a schimbat ceva. Pătura tără nească si muncitorească - si mai mult: mica noastră burghezie - după ce în trecut au fost înselate de toate partidele, nu mai pot fi usor amăgite. Sunt extrem de circumspecte si au ajuns la o anumită constiintă civică, fată de care sistemul demagogic de odinioară nu va mai avea nici un efect.

Ea, această multime, atât de mintită si spoliată, asteaptă realizări, fapte care să-i vindece rănile. Asteaptă din partea celor ce mâine o vor conduce, un pronuntat simt de împlinire a datoriilor si răspundere, atât fată de ea, cât si fată de viitorul neamului.

Si îndreptându-ne privirile spre cei ce astăzi aci în emigrantă si-au arogat dreptul de a fi reprezentantii "României", oare în ce măsură sunt ei pătrunsi de spiritul responsabilitătii ? Si mai întâi, cine i-a învestit cu acest mandat de reprezentanti ai neamului românesc ? Oare nu si-au arogat ei din nou anumite drepturi care nu le-au apartinut si nici nu pot să le apartină ? Prin atitudinea lor, acestia nu fac decât să continue aici un vechi obiceiu specific fostelor noastre clase conducătoare, de a cere drepturi si de a avea numai drepturi.

Acest gen de "reprezentanti" nu întrevăd datoriile ce incumbă oricărui individ ce-si arogă o sumă de drepturi. Nici nu pot concepe că au datoria de a lămuri popoarele vestice de sensul si necesitatea actiunei românesti în Rusia. Că au datoria de a cere acestor popoare vestice să înteleagă drama României. Să ceară interventia lor pentru refacerea unei situatii normale în Estul Europei. Nimic din toate acestea. Singurul lor scop e de a convinge puterile vestice de drepturile pe care ei, o mână de politicieni fără scrupul, le au, ca atunci când România va fi din nou liberă, să devină din nou EI conducătorii, îndrumătorii si educatorii neamului românesc.

Ei bine, nu cu astfel de oameni va putea fi refăcută România ci cu oameni constienti de datoriile ce le au de împlinit fată de neam, adânc stăpâniti de simtul răspunderii si cu un singur drept: acela de a se jertfi pentru binele si înflorirea neamului românesc.

Ion Roth-Jelescu

OFENSIVA PACII

Dacă politica sovietică e plină de contraste, credem că nu se datoreste conducătorilor acestei politici, cât sistemului pe care acestia îl reprezintă.

Comunismul se responsabilizează pentru ameliorarea conditiilor de viată, si neprezentându-se o altă solutie pentru moment,lumea este înclinată a-l accepta, dacă nu ca pe o formă ideală, cel putin ca pe o nouă experientă. E cert că fiecare nouă experientă în domeniul politic a împins omenirea un pas înainte, si cu fiecare pas, viata însăsi a căpătat noi simnificatii.

Să vedem care este însă simnificatia comunismului, care are pretentia de a ferici omenirea.

Lăsând la o parte consideratiile particulare, ca situatii geografice, evolutii istorice, rasse, limbi, obâceiuri,etc. noi nu credem în validitatea acestei pretentii datorită unei atitudini fundamentale marxismului, atitudine care este în acelas timp directie si motor, sens si fortă.

Heine a văzut acest sens destul de clar, când mărturisea că era dominat de două voci interioare: vocea logicei si vocea urii.

El era dominat de ură împotriva "reprezentantilor profesati ai nationalismului", simtindu-se " fericit în convingerea că, comu-

nismul întâlnindu-i drept primii inamici în drumul său, le va da tirul de gratie", iar după o sută de ani vedem că doctrina i se împlineste, transformând "umanul" într'un mănunchi de "pofte bestiale", asa cum Churchill numea în 1927, Leninismul.

Logica lui Heine, logica urii, logica care consideră Biblia anacronică, familia element de discordie, legea drept ghilotină si nu justitie, logica unei bande de psihopati care de mai bine de o sută de ani au luat lumea cu asalt, vrea să demonstreze că "fericirea" pe care omenirea o caută de mii de ani, este sinonimă cu crima, cu tâlhăria, cu animalitatea, căci ura combinată cu forta, nu poate produce altceva.

Fără îndoială, societatea actuală nu este o societate fericită. Fără îndoială, societatea bazată pe principiul achizitiv, are marile ei dureri, cari sunt mai mult sau mai putin grave, în raport direct cu conditiile de desvoltare istorică a fiecărui grup. Dintre acestea, cea mai importantă se rezumă la cuvintele lui Jefferson care spunea că (Anglia):"nu a admis niciodată un capitol de moralitate în codul său politic". Această notă a părăsit de mult insula britanică, infectând climatul mondial, atât politic cât si economic sau social. Dar a retusa o lipsă de moralitate cu o altă lipsă de moralitate, o fără de lege cu alta mai mare, este tot asa cum asigurând vindecarea unui organism de tuberculoză, i se promite paralizia infantilă.

Natural, teoreticienii actuali, justifică barbaria Moscovei drept o necesitate, căci spun ei, într'un mediu ostil numai prin fortă se poate impune massei o nouă formă de viată; astfel, spânzurătoarea devine institutie de stat, si deci, simbolul "fericirei", scopul final.

Dar cel putin de la Pericle si până azi, noi stim că "fericirea" înseamnă libertate, iar simbolul libertătii pentru noi este dragostea, e Mântuitorul, dacă acceptăm învătătura crestină drept forta de revitalizare a valorilor.

Comunismul nu o acceptă. Dar comunismul nu acceptă nimic ce nu a fost acceptat de Marx si înfăptuit de Stalin.

Comunismul este expresia negativă a vietii; e negatia însăsi. Ridicându-se în numele "logicei si ratiunei", adoptă logica unor bolnavi si ratiunea unor nebuni.

Pictând în toate culorile mizeria lumii burghezo-capitaliste ridică propria mizerie la înăltimea unui cult si de aici se erijează în binefăcător al omenirei, purtând în cioc nu "ramura de măslin" ci glontul de gratie.

Si nu e glontul care ne cutremură, cât ideia care îl sfinteste. De aceea suntem împotriva comunismului. Nu pentrucă democratia pe care noi o trăim ne satisface, dar pentrucă ceeace comunismul ne impune nu numai că nu ne satisface, dar distruge visurile cele mai umile asupra punctelor de atins în viitor, chiar a acelei atât de vorbite justitii sociale, care nu poate fi bazată pe conceptia materialistă a lumii, ci pe recunoasterea lui Dumnezeu.

De aceea suntem împotriva acestor falsi profeti, falsi îngeri ai păcii cu chip de copil precoce ca Malencov de pildă, sau ceilalti din sfera vestică, cari se aseamănă în mijlocul ideilor mari si generoase cu eunucul în mijlocul haremului.

Ofensiva păcii nu este decât un narcotic ieftin oferit multimii de creduli si de neinformati; iar toti propovăduitorii ei, în mod constient sau inconstient, nu sunt decât uneltele neplătite ale Infernului.

Dacă detestăm războiul ca fiind irational si împotriva legilor lui Dumnezeu, îl preferăm unei păci unilaterale, care transformă statul în abatör.

Dacă detestăm forta "muschiului" ca argument, nu-i putem neglija valoarea când aceasta reprezintă ultimul argument al adversarului.

Credem că în tensiunea dintre Est si Vest, au fost întrebuintate toate argumentele posibile în afară de ultimul. Credem că nu va întârzia momentul când si acesta va fi folosit.

Nutrim speranta că teribila înclestare care va deschide noi răni pe trupul anemiat al omenirei, va avea efectul binefăcător al bisturiului în luptă cu gangrena. Infectia Vestului ca si a Estului va dispare, spre fericirea generatiilor cari vor veni, dacă ele vor sti să tragă concluziile. Si nu ne îndoim că vor sti.

In ceeace ne priveste, putem fără sfială pleca urechea la cuvintele acelui mare om de stat grec, care a definit libertatea cu fericirea si curajul cu libertatea. "Nu vă lăsati perturbati de pericolele războiului", spunea el cu mai bine de două mii de ani în urmă.

Să nu ne lăsăm perturbati de pericolele războiului care va veni, căci el va veni implacabil si fără putintă de a fi evitat,ori câte speculatii se vor face pentru a-l întârzia, pentrucă numai un nou potop mai poate regenera omenirea.

După aceea, cuvintele lui Jefferson rămân edificatoare : "Numai Adam si Eva dacă vor rămâne în fiecare tară, <u>însă liberi</u>, va fi mai bine de cât este astăzi".

Marcel Preoțescu

Legiunea în adâncul ei, <u>în acea stare de spirit</u> nevăzută, dar simtită de noi, ..., este rezultatul unei conlucrări :

Ea s'a născut din contopirea următoarelor elemente :

1) Aportul nostru de simtire.
2) Aportul de simtire al altor Români.
3) Prezenta în constiinta tuturor a mortilor neamului.
4) Indemnul pământului patriei si
5) Binecuvântarea lui Dumnezeu.

C.Z.C. : Pentru Legionari - pag. 344

Colectia "OMUL NOU"

SOLIDARITY ABOVE THE FRONTIERS

Nothing is more significant in the world of oppression in which so many peoples are now living, than the mobilization of spirituality for the defense of the human liberties.

Too often, the revolt against tyranny has been roaring powerless in the soul of the submitted nations. Their intellectual elite was fighting alone, in conditions of awful disequality. The world, with indifference, was watching, from a distance, the sacrifice of these heros and the wonderful attitude of those martyrs... At the very most, a platonic compassion was touching lightly, like a momentary contraction, upon their perturbed faces...

The sacrifice was being made by others !...

No active solidarity was shown towards those creatures, who fell for the sake of the supreme principle of liberty, the only one susceptible of securing the human being with his dignity and his complete creating ability.

That is why the heart fills with joy whem, from the remotest parts of the world, the voice of solidarity is raising, proud and combative, to stigmatize the abuses committed against the highest prerogative of humanity : the spirit. Because, whatever may be his color, his religion, his geografic localization, the individual gifted with superior qualities, belongs as well to his nation as to the whole humanity. That is the privilege of spirit, one could say its justification. And it is to this category that all these intellectuals belong, all they who, far or near, are tobe included among the creating elites. To tighten against the forces which try to enslave the men, which try to twist their way of thinking and of speaking, which destroy their dignity and their liberty, that is more than performing a humanitarian duty. That is fighting for the most precious inheritance of manking. That is fighting for the future of manking itself.

In such an atmosphere of altruism and understanding above the frontiers, has been created in New York, a little while ago, a Commission of intellectuals, the design of which was to set free the argentine intellectuals : Victoria Ocampo, Francisco Romero, Roberto Giusti, etc, arrested by the argentine authorities for political motives.

The Message issued by the Commission proclaimed formally that the signatories "would spare no effort to arouse the indignation of the world against such detentions." Their campaign will be unceasing and will try to make all the intellectuals of the world rally their point of view. This Declaration was followed by some famous names : Adolf Berle, Norman Cousins, Irwin Edman, Waldo Frank, René d'Harnoncourt, Aldous Huxley, Lincoln Kirstein, Anita Loos, Archibald Macleish, Jacques Maritain, Mariane Moore, Frederico de Onis, Katherine Anne Porter, Hans Simmons, Diana Trilling, Lionel Trilling, Glenwey Westcott, Monroe Wheeler.

Such an initiative takes a symbolic significance. Specially because it took form in a society which never felt the burden of tyranny upon their fundamental liberties. That may be because, in fact, the situation has becomed unbearable from now on.

One can't say if the releasing of the argentine intellectuals has been a consequence of this Declaration. But, from the point of view of solidarity, the initiative is wonderful. From Gabriela Mistral to François Mauriac, from Brazil to Sweden, from Canada to Australia, the voices of solidarity were singing in unison. The most remarquable personalities of the whole world were crying out their indignation against obvious abuses from a political power upon its subjects.

The sense of the most elementary justice, was coming through the hard shell of indifference. The world of spirit was at least perceiving the danger. As under the strike of a revelation, they were suddenly understanding the imperative necessity of acting.

However, their action, praiseworthy in itself, looks queer when one thinks of the narrowness of views of they who started it. For, one cannot consider it otherwise. An action, born of a feeling of unanimous revolt, and intended to set up a collective attitude, cannot be restrictive to a bounded and particular design. The solidarity for the sake of spirituality cannot be partidarian, subjective, limited to some particular persons, to some particular parts of the earth. It cannot be a simple manifestation of sympathy towards a certain person, when others - hundreds, thousands of them - are in a same, if not worse, situation. It would be ruining the universality of a principle, and the excellence of an action, both of which could still accomplish a return to a normal state of things.

Because of the abyss between the profusion of the means which could be used and the insignificance of the design they proposed to reach, the most enthousiastic observer loses countenance.

Is it inconscience ? Is it a deplorable ignorance ? Is it only indifference ?...

Is it imprescriptible, to have a right to be called an intellectual, according to the "Declaration of New York", to belong to one of the three Americas ? Or, is it only necessary to find oneself in Peron's jails ? That is a wrong attitude, which can only arouse a complete distrust.

To may be able to applaud with fervour the initiative of the intellectuals of New York, one wants to know first, which have been their endeavours to "arouse the indignation of the world" against the unjust detentions of the thousands of intellectuals who are rotting in the jails of the Popular Democracies ?!... And specially at which stage arrived this "unceasing campaign to mobilize all the intellectuals of the world and bring them to their objective", objective which should be, without exception, the fate of ALL the intellectual elites, which are now in distress. And, behind the iron curtain, there are so many of them, that the sensible hearts of their more fortunate colleagues should be moved.

It is never too late to do well. If, at least, the Commission of New York could remember the wisdom of that proverb !...

Dr. Radu Buzdugan

POLITIQUE ANGLAISE

****

L'Angleterre est peut-être l'unique puissance au monde à ne douter de rien. Surtout pas de son intelligence politique et de la complaisance des autres puissances envers sa politique, si étrange soit-elle. D'où, la foule de malentendus et d'adultérations des problèmes à l'ordre du jour, provoqués par les Serviteurs de Sa Majesté.

Que l'opinion publique mondiale reste déconcertée devant l'attitude anglaise, cela est secondaire. Ce qui importe, c'est que les Alliés soient convaincus de la formidable habileté d'Albion et que le Grand Empire en tire profit, bien entendu. La reconnaissance de la Chine communiste, pour la tentative de sauvetage des 500 millions de livres sterling engagées dans les territoires rouges et la neutralisation de Hong-Kong, est encore présente à toutes les mémoires. Peu importait que cette position égoiste rendit impossible, par la suite, le bombardement de la Mandchourie, le blocus des côtes chinoises, en un mot, la victoire en Corée !...

L'Angleterre n'a jamais été, ni magnanime, ni généreuse. Elle ne reconnaît pas la réalité d'une communauté plus large que l'Empire britannique. Tout ce qui est en dehors de lui, n'est que "barbarie" au sens antique du mot. C'est pourquoi, chaque fois que ses intérêts l'exigent, l'Angleterre n'hésite pas à passer par dessus les engagements pris, dans une fière indépendance d'action, qui serait considérée - pour toute autre puissance - comme une trahison. L'Angleterre sait cependant adoucir les méfiances qu'elle provoque et en tirer le profit qu'elle désire. Et, ce qui est plus habile encore, elle a toujours réussi à atténuer ou à faire disparaître les traces de ses défaites. On ne peut contester que la politique qu'elle a menée depuis des décades ait été admirable. Néanmoins, on ne peut plus oublier les innombrables humiliations auxquelles elle s'est soumise pour mener sa galère à bon port !... Mais la Grande Bretagne est philosophe. Elle sait que les humiliations s'effacent, tandis que le peu qu'elle a pu gagner subsiste et profite au peuple du grand empire. C'est pourquoi, elle reste fidèle à sa vieille ligne de conduite et persiste dans ses compromis et ses atermoiements.

Naturellement, chacun est libre d'agir comme il l'entend ; chacun est maître de sa propre politique et peut la mener à sa guise.

Mais, nous avons l'impression que, cette fois-ci, l'Angleterre a dépassé les bornes. Ou on se trouve devant une vue politique de grande envergure, qui dépasse nos faibles possibilités de compréhension et qui se révélera un jour être l'un des actes les plus importants de la politique anglaise de cette décade; ou c'est une monumentale erreur, dont l'humiliation pèsera lourdement sur l'histoire future de l'Angleterre. Nous songeons à sa politique à l'égard de la Yougoslavie.

La Yougoslavie de Tito ne nie nullement qu'elle soit un pays de régime communiste, totalitaire déclaré, dont les prisons et les

camps de concentration regorgent de misérables détenus politiques. La Yougoslavie ne nie pas que son idéologie soit marxiste et vise, par conséquant, à la destruction du régime capitaliste et de la démocratie, bases de la société occidentale, et ipso facto, de la société anglaise. De même, il est de notoriété publique que Tito (auto-maréchalisé) est un criminel ordinaire, qui a sur sa conscience une multitude de vies humaines, de vies qui portaient amitié à l'Angleterre.

Et cependant l'Angleterre, passant par dessus tout cela, invite ce lourd personnage à Londres, l'entoure de tous les honneurs, lui fait même fouler les dalles du fier palais de Buckingham. Et admet, pour comble, de voir sa Reine s'assooir à la même table que le dictateur balkanique ! Qu'il se soit agi là d'une exigence de Tito ne saurait nous étonner. Ce qui est plus étonnant, c'est qu'elle ait été acceptée ! On pouvait pourtant penser que les compromis avaient des limites...Pour la politique anglaise, il semble bien que ces limites n'existent point. On promet, on serre des mains sales, on sourit, on embrasse même, pour vaincre les obstacles. Mr. Churchill a déjà donné de multiples preuves d'être un spécialiste de cette sorte de jeu. Actuellement, il l'emploie, en allant aussi loin que possible, à gagner la sympathie de notre compère Tito.

A nous, ce jeu paraît abject. Il ne semble pas que la même optique prévale en Angleterre : l'opposition ne dit rien, l'opinion se tait, la Couronne s'y prête...

Pour Tito, bien entendu, c'est une énorme victoire de prestige. Lui, le campagnard, le terroriste, le criminel, le politicien totalitaire, l'ennemi déclaré du monde qui l'accueille officiellement est venu s'asseoir à la table de la Reine d'Angleterre !...Selon nous Tito n'avait droit qu'à la table d'un cachot.

Quel est le bénéfice que l'Angleterre peut tirer de tout cela ? Quel est le but que poursuit Mr. Churchill ? Jeu politique subtil au profit de la communauté anti-communiste ? Recherche d'un nouvel allié pour l'armée occidentale ? Bastion avancé dans la citadelle communiste ? Ou, purement et simplement, nouvelle combinaison économique, unilatéralement profitable à l'Angleterre : avions à réaction contre droits dans l'exploitation des mines yougoslaves ou tout autre chose ?!...

Quelle que soit la raison cachée de Mr. Churchill, elle nous paraît bien audacieuse et - ce qui est vraiment triste - elle nous paraît en contradiction absolue avec les obligations prises envers le système politique et militaire du monde libre. Car, ces visites, et contre-visites, ces conversations secrètes, ces engagements unilatéraux avec la Yougoslavie de Tito, ont un caractère trop indépendant, qui ne cadre nullement avec les efforts concentriques des nations libres, pour resserrer les liens de solidarité devant le danger commun. Du côté de Whitehall, on glisse facilement sur le fait que la Yougoslavie de Tito n'a rien de commun avec le monde libre et que malgré toutes les déclarations du dictateur, il est resté un communiste, un ennemi de la liberté, de la démocratie, donc de l'Angleterre.

Nous n'avons pas le droit de censurer la politique anglaise, mais nous constatons que les libertés qu'elle se permet, les décisions unilatérales qu'elle prend, lèsent parfois ses relations avec ses alliés légitimes, jettent le discrédit sur les déclarations solen-

nelles antérieures, détruisent la confiance de ceux qui espèrent du monde occidental la liberté de leurs pays dominés par la dictature rouge.

La politique anglaise a toujours su sacrifier les intérêts les aspirations, les droits légitimes des autres, pour sauvegarder ou réaliser le moindre point de son propre programme international. De même, tout compromis est considéré légitime, chaque fois qu'il sert la politique du Foreign Office. Ce sont des règles que les diplomates et les politiciens anglais appliquent aussi naturellement qu'ils prennent leur thé de 5 h. Ces règles sont devenues des réflexes. C'est pourquoi, les Anglais ne se rendent même plus compte de ce que leurs attitudes ou leurs décisions vont très souvent à l'encontre de l'opinion ou de l'intérêt général.

Quand, ce grand empire - admirable de tant de points de vue- comprendra-t-il qu'il n'est pas seul à décider du sort du monde; qu'il doit lui aussi se soumettre aux règles du grand ensemble des nations libres; que, jusqu'au règlement définitif des comptes avec l'ennemi commun, il ne peut avoir d'autres amis que ceux qui croient sincèrement aux bienfaits de la liberté ?

Vladimir Negoescu

NAIVETE DE L'OCCIDENT

****

On peut dire que, de nos jours, le rapport des valeurs, des sympathies ou des menaces, se situe toujours à l'ombre du rideau de fer, c'est-à-dire là où se touchent deux entités géographiques et se défient deux manières de vivre.

Occident et Orient !...

Notions abstraites, devenues extrêmement palpables, vivaces, essentielles, depuis la fin de la deuxième guerre mondiale. Tout se groupe autours d'elles. Tout se réalise pour ou contre une d'entre elles. Il n'y a plus de moyenne ou de troisième possibilité.

C'est justement pourquoi, la rivalité est soutenue à outrance par tous ceux qui conduisent les deux blocs idéologiques . Surtout par ceux du bloc oriental, dont l'herméticité et l'intransigeance, leur ont été d'un grand profit. D'ailleurs, grâce à cet état de choses, "l'Orient" s'est forgé un colossal et mystérieux empire, en même temps qu'une lamentable renommée. Renommée qui engendra à son tour une étrange mentalité dans le monde opposé, traduite -grosso modo- par la phrase suivante : On ne peut jamais savoir ce que pensent ces gens du bloc oriental, mais on peut toujours être sûr qu'ils s'opposeront à toute proposition venue de l'occident.

Ainsi naissent les légendes !...

C'est pourquoi, "l'Occident" a toujours suivi et continue à suivre avec angoisse, les moindres manifestations de "l'Orient" pour en déceler les moindres variations d'attitude, d'où découleraient les moindres changements par rapport à lui.

C'est sûrement une faiblesse de sa part que de juger les choses avec une telle facilité. Mais, c'est tellement plus commode que de s'efforcer de discerner les véritables intentions des Russes! Ceux-ci, cependant, ayant saisi le défaut de la cuirasse, en ont profité largement. Toute leur attitude à l'égard de ces éternels naifs que sont les occidentaux, a été un véritable chef d'oeuvre: mise en scène, dosage, injections savamment administrées... Rien n'a manqué.

Naturellement, au cours des années, la rivalité aussi bien que la méfiance et la haine, se sont accentuées entre l'Occident et l'Orient. Les résultats cependant, ont été tout à fait différents, l'un des antagonistes s'efforçant de déjouer les plans de l'autre, le second échafaudant un système grâce aux réactions du premier. Ainsi, tandis que l'Occident se morfondait dans un effort quasi-stérile pour montrer qu'il était "quelque chose", l'Orient accomplissait une étude approfondie de la psychologie occidentale. Et il y est parvenu. Les cobayes occidentaux s'y sont prêtés avec la plus parfaite complaisance. Complaisance qui n'a pas diminué depuis et qui paraît constituer un des traits caractéristiques de ce monde crédule.

La guerre froide, par exemple, qu'on se vante tellement d'avoir gagnée, n'a été qu'un pion rouge sur l'échiquier mondial. On l'a peut-être gagnée (!), mais ce sont les Russes qui l'ont dirigée. On l'a gagnée parce que les Russes ont bien voulu.L'Occident y a employé toute son âme, toutes ses ressources; les Russes n'y ont engagé qu'une intention. Et c'était bien peu pour eux ! L'Occident a obtenu une satisfaction; les Russes se sont livrés à une vérification et le résultat obtenu dépasse de loin l'enjeu...

L'Orient avait appris à diriger désormais ces masses occidentales à sa guise. Par un simple geste de magnanimité...Par une parole dite à l'occasion d'un banquet ou d'une conférence à l'ONU... Par un ordre donné en Corée, en Indochine ou à Berlin... C'était là la subtilité sournoise du monde oriental.

Les Occidentaux, désireux de paix, mais toujours portés à douter des manifestations ou des déclarations de réelle entente des Russes, ne pouvaient que se montrer agréablement surpris et prêts à suivre toute manoeuvre habilement entreprise par leurs adversaires. Quel devait en être le résultat ? L'affaiblissement à la longue de la résistance occidentale et son effondrement au moment voulu.

La réalité, jusqu'à ce jour, et surtout maintenant, a donné raison aux calculs sournois de la mentalité russe. Le monde occidental, mûr pour les manoeuvres de grande envergure, se prête docilement, presque inconsciemment, aux jeux les plus grossiers des grossiers personnages du Kremlin. Quelques gestes spectaculaires que ceux-ci lancent au bon moment et tout l'Occident s'écrie "VICTOIRE".

"Halte là les combattants anti-communistes. Que se taisent tous ceux qui veulent faire croire que la mort se dissimule dans l'étreinte amicale de l'URSS. Tout va très bien ... Les Russes ne sont pas si mauvais qu'on le dit ... On peut s'entendre avec eux.. On peut vivre ensemble, chacun avec son système ...

"Et comme ils sont bons !...Comme ils ont accepté facilement de rendre six cents prisonniers des troupes de l'O.N.U. en Corée contre six mille Chinois seulement ! ...

"Ils sont merveilleux !... Et puis, le geste magnifique de Malenkov, qui a ordonné qu'on reconnaisse immédiatement l'immunité diplomatique des fonctionnaires du Consulat français à Seul, emprisonnés par les Nord-Coréens depuis deux ans ! ...

"Ils sont extraordinaires !... Vraiment, ils méritent des applaudissements ... C'est fini. Ils ne sont plus les communistes qu'on avait cru. Ils se sont démocratisés, c'est clair ...

"Et puis, qui a dit qu'on ne pouvait entrer en Russie, qu'on ne pouvait visiter, photographier le Kremlin ? Ce sont des mensonges ! Les dix journalistes américains n'ont-ils pas été reçus partout ?...

"Liberté ! Liberté la plus pure ! ...

"D'ailleurs, ils ne veulent point de guerre avec l'Occident. Ils ne désirent que la paix... Surtout, ce Malenkov, cet aimable gros garçon, qui pourra facilement être mené par le bout du nez par les vieux renards de la diplomatie occidentale ...

"Les temps ont changé... Quelques conférences entre les "Grands" et... les "Petits" seront les peuples les plus heureux de la terre !..."

Tant de naiveté paraît inconcevable. Elle recouvre, comme un carapace d'aveuglement, la force de compréhension des personnalités les plus généralement considérées comme subtiles, clairvoyantes. L'absurdité de leur attitude, ils sont seuls à ne pas l'apercevoir. Le danger qui guette le monde, ils sont seuls à ne pas le sentir. Ce qui, pour nous, constitue une folle marche vers la débacle, s'appelle, pour eux, lucide compréhension de la mentalité russe. Leur phraséologie politique se pare des adjectifs les plus sonores, les plus vides de sens. Ils se grisent de mots ; ils s'enchantent de conclusions erronées. Ils savent tout mieux que quiconque. La vérité seule leur échappe...

Nombreux sont ceux qui s'efforcent de leur ouvrir les yeux, car nombreux sont ceux qui connaissent, dans leur chair et dans l'âme de leur propre nation, la sincérité des actions et des promesses russes. Ils sont, cependant, traités avec incrédulité, sinon avec pitié et méfiance ...

Hélas ! Le monde occidental possède tant de grands politiciens ! ...

Néanmoins, lorsque la naiveté - cette touchante caractéristique de l'enfance - devient l'apanage des grandes personnes, et surtout des hommes responsables devant l'histoire, rien au monde n'est plus ridicule, plus lamentable. Car, il est ridicule de croire que les Russes ont modifié leur mentalité ou leurs projets, parce qu'ils ont donné à Alex. Lavritchev, Ambassadeur russe en Turquie, l'ordre de faire savoir que la Russie renonce à toutes ses revendications de 1945 au sujet des "vilayats" de Kars, Ardahan et Artvin ; parce que Ilchivev , haut-commissaire soviétique en Autriche - sur des ordres bien pensés de Moscou - a décidé de supprimer les restrictions et le contrôle aux frontières de la zone russe ; parce que Ehrenbourg, dans son discours de Budapest, à l'occasion du Congrès Mondial de la Paix, a déclaré solennellement qu'"un traité de paix doit assurer l'existence d'une Allemagne unifiée" ou que "chaque nation doit pouvoir choisir librement sa manière de vivre" ; parce que, en principe, les communistes en Corée ont accepté de signer l'armistice . Mille autres

déclarations solennelles, mille autres mensonges évidents peuvent être jetés dans le circuit politique. Ce ne seront qu'autant d'hypocrites attitudes russes, "bonnes pour l'Occident", autant de drogues somnifères pour endormir les consciences de ceux qui sont à l'échelon le plus haut du monde libre. Et, néanmoins, la triste comédie se poursuit, implacable comme une malédiction ...

Et si une pareille mentalité continue à dominer l'Occident, l'avenir des nations qui attendent d'être libérées du joug communiste nous apparaît bien sombre !...

Sever Manuceanu

L'Etat communiste est une brèche diabolique dans le front de l'humanité, une projection plénière du mal. Les puissances démoniaques se sont dit, sans doute, que l'humanité était si atteinte dans ses fondements spirituels, si déchue et si malade, qu'elles ne se heurteraient à aucune résistance si elles manifestaient au grand jour leurs velléités de domination mondiale. Lorsque le communisme a réussi à s'emparer des destinées d'un peuple, il se débarrasse aussitôt de toutes les hésitations tactiques, rejette au fur et à mesure tous les masques d'occasion, et par ses actes, par la terreur qu'il exerce, par l'horreur qu'il a de rivaliser loyalement avec les autres forces, par toute cette armature féroce, caractéristique du régime instauré en Russie, dévoile son identité avec le mal. La vue du bien lui est intolérable, car les contradictions qu'il provoquerait dans l'âme des peuples, seraient fatales à son existence. Mis en présence d'un moyen de comparaison, ceux-ci ne sauraient tarder à reconnaître le véritable visage de l'Etat qui les régit. Pour se maintenir, l'Etat communiste doit transformer la terreur en un principe permanent de gouvernement.

HORIA SIMA : Destinée du Nationalisme

pag. 42 - 43

PROBLEME LEGIONARE

****

MLASTINA DESNADEJDEI

****

Când a plecat dintre noi Căpitanul, simteam în suflete viscolul unei pustietăti. Nu ne mai putea privi în ochi unii pe altii.

Glasul nostru nu mai avea răsunet. Gândul ne era zădărnicit.

Am fi murit dar ne era teamă de cele în care crezusem.

Si ne-am dat seama că spiritul nostru fusese luminat.Că noi iubisem lupta si moartea, pentrucă iubisem pe Căpitan.

Printr'un sistem original si inimitabil de educatie, el a făcut ca telul suprem al vietii să fie prezent în lupta noastră de toate zilele. Ne puneam întrebarea: Care e sensul existentei noastre? Biologic individual? Ultrabiologic social? Sau etic transcendental ? Si ne-am împăcat cu noi însine în reflexii continui asupra adevărului vesnic crestin, redând inimei, mintii si vointei noastre capacitatea de a se manifesta prin dragoste, inspiratie si zel creator.

Astfel, prin ochii Căpitanului, am văzut noi pe Cristos. In preajma lui, ca'n veacul strămosilor Geti, aveam certitudinea nemuririi si o cântam în cântece pe care nu le întelegea lumea. Ne ridicasem din viata noastră pământească pe culmi nestiute de nimeni si trăiam în înfrigurare ca si cum aripi nevăzute atinseseră sufletul nostru.

A plecat Căpitanul si am simtit prăpastia cum se adânceste în noi. Câti am crezut, în ce oare am crezut ? Avem rândurile lui scrise si ne străduim ca să le urmăm, în toate domeniile specialitătii noastre, ca metodă pentru instaurarea unei adevărate ordini în viata comunitătii noastre nationale. Dar suntem mereu neîmpăcati cu noi însine si unii cu altii.

Unde este cântecul si seninătatea noastră ?

Iată că am revenit la ceeace eram înainte de Căpitan. Dela el am rămas cu o mostenire sfântă si vedem că este prea grea pentru umerii nostri.

Toti vorbim de mlastina desnădejdii.

Aceasta este conditia sufletească a legionarilor Arhanghelului Mihail. Desnădejdea.

Multi caută vina într'unul sau altul. Dar ea este în noi însine, în propria noastră fiintă, pe care am lăsat-o să cadă în inertie din lipsă de ritm interior.

Am negat si ceeace Căpitanul a vrut mai mult să se desăvârsească în noi: conditia continuitătii gândului său viu într'unul singur - cel care conduce - si care trebuie să fie ajutat de toti prin activitate, disciplină si unire.

Ne-am învinuit unii pe altii chiar de moartea Căpitanului, luând-o drept un spectacol tragic pentru viata noastră trecătoare de aici, iar nu un rod senin în constiinta noastră, purtător de viată eternă.

Am fost crescuti ca să învingem moartea si ne-a învins viata.

In glasul nostru imnul biruintei a devenit imnul faptelor omenesti.

Numele nostru îl dorim în lauda tuturor si dispretuind sobrietatea si anonimul, trăim în solemnitate decorativă iluzia amintirii noastre ca'n cultul gloriei.

Toti vroindu-ne importanti, fără a ne da osteneala nici cu gândul si nici cu bratele, instruim si conducem opinii publice si ne hrănim orgoliul si nimicnicia noastră din acest drept, fără să ne gândim a fi nici eroi si nici martiri.

La umbra învierii clădim din viată monumentul vanitătii noastre si vorbim de moarte ca de-o eliberare, dar ea nu-i decât o medalie la care aspiră iubirea noastră de sine.

Acestia suntem si aceasta este mărturisirea noastră.

O facem într'un moment de împăcare cu noi însine, pentruca să ne apropiem unii de altii, ca să ne recunoastem cel putin în slăbiciunile noastre. Să ne privim în fată si să întelegem cât de grea este răspunderea pe care ne-a lăsat-o Căpitanul.

Toti împreună dacă am duce-o si ar fi prea slabe puterile noastre.

Si toti românii dacă ne-ar ajuta, de câte generatii va fi nevoie ?!...

Ion Ţolescu

DUREREA CEA MARE

****

S'ar părea că nu poate exista o durere mai mare decât moartea copilului cuiva. Si totusi există în univers si o durere mai mare decât aceasta: este durerea de a-ti da pe propriul tău copil mortii.

Astfel Dumnezeu Tatăl dă mortii pe propriul Său Fiu. Tot astfel Avraam îsi sacrifică unicul copil, copilul născut printr'o minune si prin care urma să vie mântuirea omenirilor căzute. Iar astăzi, Mântuitorul trece printr'o durere identică, fiind nevoit să lepede o parte din copiii Lui pieirii.

Am fi ispititi poate să credem că cei de esentă divină nu suferă, fiind mai presus de aceste lucruri. Ar fi o greseală. Acolo unde este multă iubire, este si multă milă, iar unde este multă milă este si multă durere. Atât Dumnezeu Tatăl, cât si Mântuitorul, cât si Avraam, au suferit.

Avraam, ce e drept, nu si-a junghiat copilul, durerea sacrificiului însă el a băut-o pe deantregul. Drumul muntelui Moria, cu copilul alături, a fost pentru Avraam drumul Calvarului.

Durerea lui Dumnezeu Tatăl nu ne-o putem închipui, durerea Mântuitorului însă noi o cunoastem. Evanghelistul spune că Mântuito-

rul a plâns la mormântul lui Lazăr. Pe cine plângea El oare la acel mormânt, care urma în câteva clipe să rămână gol ? Oare nu ne plângea El acolo pe noi, copiii Lui, care din cauza orbirii lor nu vor putea fi smulsi mortii, ca Lazăr ?

Dar în timp ce durerea lui Dumnezeu Tatăl si cea a lui Avraam erau sustinute de rodnicia sacrificiului făcut si convingerea învierii, durerea de astăzi a Mântuitorului este nealinată, deoarece copiii Lui care se pierd astăzi, merg la o pieire definitivă fără sperante, fără rezultat.

Tocmai de aceea Dumnezeu Tatăl a aranjat lucrurile în asa fel, încât oamenii astăzi singuri se aleg, singuri se leapădă si în deplină cunostintă de cauză Dumnezeu pune astăzi în fata omenirii o probă a răului, lăsând pe fiecare om să aleagă după plăcerea inimii lui între bine si rău, între iubire si ură, între o desvoltare armonioasă sub ocrotirea Mântuitorului si regimul junglei satanice, unde domneste o continuă luptă de predominare.(1 Cor. 6:2.3)

Iată în ce fel marea întelepciune a lui Dumnezeu a stiut să aseze lucrurile, pentruca în momentele acestea supreme, să se facă dreptatea deplină si fiecare să-si poarte responsabilitatea verdictului său propriu.

Si aci stă si explicatia celor ce se întâmplă astăzi pe pământ.

Găsim în Sfânta Scriptură următorul pasagiu, care ilustrează cele de mai sus : "Poporul Meu este pornit să se depărteze de Mine; si dacă sunt chemati înapoi la Cel Prea Inalt, nici unul din ei nu caută să se ridice.

"Cum să te dau Efraime ? Cum să te predau Israele ? Cum săti fac ca Admei ? Cum să te fac ca Tebeimul ? Mi-se sbate inima în Mine si tot lăuntrul mi-se miscă de milă."

Aci, cuvântul lui Dumnezeu ni-se adresează nouă. Mântuitorul, numind pe apostoli judecători, adică căpetenii peste Israel,a încadrat prin acest fapt civilizatia crestină în Israelul transcendental.(Mat.19:28. Efes.2:12.19) Adma si Tebeimul sunt regiunile distruse cu Sodoma si Gomora.(Gen.14:2)

"Nu voi lucra după mânia Mea aprinsă, nu voi mai nimici pe Efraim, căci Eu sunt Dumnezeu, nu un om. Eu sunt Sfântul în mijlocul tău si nu voi veni să prăpădesc.

"Ei vor urma pe Domnul, ca pe un leu care va răcni; căci El însusi va răcni si copiii vor alerga tremurând...(Osea 11:7.1o)

Deci ceeace se întâmplă astăzi pe pământ reprezintă de fapt "răcnetul" Mântuitorului nostru. El Insusi răcneste la noi astăzi, spre a ne întoarce dela pieire.

Trebuie să stim însă că răul care se manifestă astăzi în lume nu reprezintă decât o foarte palidă mostră a "focului din cer" sub care au mai pierit lumi. Iesirea la care asistăm astăzi este o manifestare legală, în sensul că reprezintă "focul" mânuit de ostirile Mântuitorului si deci controlat sever în actiunile lui. Este "sabia cu două tăisuri" care iese din gura, adică prin porunca Mântuitorului, în viziunea lui Ioan.(apoc.1:16. 19:15) Această manifestare are un scop educativ, fiind ceeace se numeste "botezul focului" Insusi Mântuitorul ne-a prevenit asupra acestui lucru :

"Pentrucă fiecare om va fi sărat cu foc si fiecare jertfă va fi sărată cu sare."(Marcu 9:49) Sarea este simbolul harului.Ioan Botezătorul continuă :

"Eu vă botez cu apă, spre pocăintă; dar Cel ce vine după mine...El vă va boteza cu Duhul Sfânt si cu foc."(Mat.3:11) Acelas lucru găsim în apostolul Pavel:

"Lucrarea fiecăruia va fi dată pe fată: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Si focul va deveni cum este lucrarea fiecăruia.

"Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceea, rămâne în picioare, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea lui va fi arsă, îsi va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc.(1 Cor. 3:13-15) Pavel se adresează aci elitelor, vorbind despre popoarele încredintate lor. Lucrarea arsă este poporul contaminat de ură ce bântuie.

In momentul însă când un câmp de creatie este lepădat de Dumnezeu, respectiv când Dumnezeu dispune retragerea definitivă de pe el a elitelor purtătoare de Duhul si iubirea Lui, acel câmp devine un fel de groapă de gunoi, fiind precipitate în el toate lepădăturile morale ale creatiei întregi. Aceste forte sunt lăsate acolo fără controlul divin, spre a se distruge reciproc, în procesul numit "focul vesnic". Este regimul junglei satanice.

Aceste forte necontrolate trebuie realmente să nu mai cunoască fundul răutătii, din moment ce o manifestare legală, ca cea de azi, ni-se pare de necrezut. Isaia bunăoară ne prezintă într'un fel deosebit de sugestiv aspectul civilizatiei noastre după lepădare:

"Pâraiele Edomului se vor preface în smoală si pulberea
lui în pucioasă; da, tara lui va fi smoala care arde. Nu se va stin-
ge nici zi nici noapte si fumul lui se va înălta în veci. Din veac
în veac va fi pustiit si nimeni nu va trece prin el în veci de veci.
Pământul este numit aci Edom, deoarece fortele satanice
care luptă împotriva Mântuitorului si cărora va fi lepădat pământul
sunt simbolizate în Biblie prin Esau, adică Edom.(Rom.9:6.13.22,pa-
ralel cu Gen.25:22-3o) Isaia continuă, arătând că "focul" este sim-
bolic, el reprezentând de fapt activitatea fortelor lepădate de
Dumnezeu, în stăpânirea cărora va rămâne pământul.
"Ci pelicanul si ariciul îl vor stăpâni, bufnita si corbul
îl vor locui...Nu vor mai fi în el fruntasi, ca să aleagă un împă-
rat si toti voevozii lui vor fi nimiciti.
"In casele lui împărătesti (centrul religios) vor creste
spinii...Acolo va fi locuinta sacalilor si vizuina strutilor. Fia-
rele din pustie se vor întâlni acolo cu câinii sălbateci si tapii
pârosi se vor chema unii pe altii.Acolo îsi va avea locuinta năluca
noptii si îsi va găsi un loc de odihnă.
"Acolo îsi va face cuibul sarpele de noapte, îsi va pune
ouăle, le va cloci...Acolo se vor strânge toti ulii...
"Căutati în Cartea Domnului si cititi ! Niciuna din toate
acestea nu va lipsi, nici una nici alta nu vor da gres, căci gura
Domnului a poruncit lucrul acesta: Duhul Lui va strânge acele sălbăticiuni.

"El a tras la sort pentru ele si mâna Lui le-a împărtit cu funia de măsurat tara aceasta: ele o vor stăpâni totdeauna si o vor locui din veac în veac.(Is.34:9-17)

Realizarea celor de mai sus din Isaia a început.

Trebuie să facem un simplu rationament si să recunoastem că fortele răului, care perturbează azi viata pământului întreg, nu pot fi de pe pământ. Este imposibil de admis că ele au fost prezente din totdeauna pe pământ, pentru faptul că ele s'ar fi manifestat în cursul mileniilor, făcând imposibilă realizarea civilizatiei crestine. Si prin urmare suntem fortati să admitem că probabil tot Cuvântul lui Dumnezeu are dreptate, în sensul că aceste forte au fost aduse pe pământ de altundeva, cum ne-o certifică Sfânta Scriptură (Apoc.6:13. 9:1. 12:4. 16:12)

Noi asistăm astăzi prin urmare la un fel de manevre ale fortelor divine negative, o modestă avantgardă a seriei anuntate de Isaia atât de poetic si care formează "botezul focului" sau "răcnetul" Mântuitorului. Această manifestare are două scopuri:

1. Lămurirea sufletească a omenirei, urmată de alegerea pe buni si răi.

2. Călirea elementelor alese, urmată de ungerea lor cu har.

Călirea elementelor care se aleg astăzi de partea Mântuitorului nu se face însă numai prin trecerea lor teoretică de partea binelui, ci si prin intrarea lor în actiune de partea Mântuitorului. Acest rost al "răcnetului" ne este lămurit în Apocalipsa:

"Apoi am văzut un alt înger puternic, care se pogora din Cer...Deasupra capului lui era curcubeul...(Adică ostirile de deasupra întinderii - Gen.9:13)

"In mână tinea o cărticică deschisă. A pus piciorul drept pe mare si piciorul stâng pe pământ.

"Si a strigat cu glas tare, cum răcneste un leu..."

Ne-am ocupat în altă parte de acest pasagiu (Citind Biblia) arătând că aci este vorba de pogorârea puterilor trimise de Mântuitor în planul material, cu scopul să despartă omenirea în două tabere: dreapta si stânga. Fenomen ce este simbolizat în Scriptură prin "ruperea norului"(Iov 36:29-31) si care reprezintă de fapt judecata sau alegerea ce se realizează prin lupta dintre cele două aripi ale ostirilor în planul material. Aripa stângă continând tocmai elementele lepădate cu care luptă Mântuitorul. Apocalipsa continuă:

"Si îngerul pe care-l văzusem stând în picioare pe mare si pe pământ, si-a ridicat mâna dreaptă spre cer,

"Si a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor...că nu va mai fi nici o zăbavă...se va sfârsi taina lui Dumnezeu, după Vestea Bună vestită de El..."

Ingerul care ridică mâna dreaptă spre cer anuntă prin jurământ că a sosit momentul împlinirei Bunei Vestiri, adică momentul învierii neamurilor si a înfrângerii puterilor satanice.

"Si glasul, pe care-l auzisem din cer, mi-a vorbit din nou si mi-a zis: "Du-te de ia cărticica deschisă din mâna îngerului,care stă în picioare pe mare si pe pământ." (Care actionează în planul material).

"M'am dus la înger si i-am cerut să-mi dea cărticica.

"Ia-o", mi-a zis el, "si mănânc-o; ea îti va amărî pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea." (Mierea simbolizează harul).

"Apoi mi-a zis: "Trebuie să prorocesti din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi si împărati." (Apoc.lo)

Acest capitol din Apocalipsa se conexează cu pasagiul mai sus citat din Osea. El ne arată că rostul "răcnetului" pentru cei alesi la dreapta, este încadrarea lor în lupta Mântuitorului.

Mântuitorul ne încadrează deci în lupta lui, care este lupta noastră si cea a omenirii întregi. Sfera de interese a Mântuitorului si cea a omenirii au ajuns să se confunde palpabil. Astăzi omenirea are posibilitatea să iasă din timp, fără a iesi din propriul ei obiectiv de luptă, aceasta fiind astăzi palpabil încadrat în obiectivul lui Dumnezeu. Căci obiectivul lui Dumnezeu este distrugerea aripei stângi a ostirilor în care s'a concentrat duhul rebeliunii împotriva legilor iubirii divine. Ceeace ne este arătat în Matei, vorbind de judecată:

"Când va veni Fiul omului în slava Sa...Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărti pe unii de altii... si va pune la dreapta oile, iar la stânga Lui caprele.

"Apoi va zice celor dela stânga Lui: "Duceti-vă dela Mine, blestematilor, în focul cel vesnic, care a fost pregătit Diavolului si îngerilor lui.(Mat.25:31-33.41) Cei dela stânga Mântuitorului sunt toti cei ce nu trăiesc după legile iubirii divine.

Dar omenirea încă nu este constientă de amploarea si importanta luptei în care ea este astăzi angajată. Si tocmai aci apare un vast câmp de activitate pentru cei chemati de Mântuitor la luptă. Prin această activitate omul poate ajuta astăzi durerii celei mari a Mântuitorului si numai printr'o astfel de activitate se pot identifica cei chemati.

Să ne apropiem dar fără teamă.

Ostirile care au sunat trâmbita învierii neamului, adică "curcubeul", ca si cele care înconjoară scaunul de judecată a lui Dumnezeu în luptele Apocalipsului, sunt "ca o piatră de smarald la vedere" (Apoc. 4:3).

Si smaragdul este emblema arhanghelului Mihail.

Elisabeta Mihăescu

PORTRETE LEGIONARE
****

Domnu' BANEA
****

- Vine domnu' Banea...
- Adevărat ?...
- Soseste mâine la Sibiu. Anunţă în grabă băetii : mâine, Sâmbătă, la ora 8 seara, adunare la sediu.

Ochii lui Aurel Banta, strălucesc de bucurie. Ghicesc că ar mai vrea să-mi pună întrebări, să afle si alte amănunte.

- Timpul e scurt. Ai mult de alergat...
- Am înteles !

Legionarul Banta, unul dintre primii zece cu care am înjghebat organizatia din Sibiu, salută legionăreste si fără a mai spune un cuvânt, pleacă să execute ordinul.

Pentru lumea legionară din orasul nostru, venirea dlui Banea este un eveniment, o adevărată sărbătoare. Vestea că mâine va fi în mijlocul nostru, va stârni multă bucurie în rândurile băetilor. Eram sigur că nu va lipsi nici unul dela adunarea anuntată. Prezenta dlui Banea avea asupra noastră, a tuturor, efectul unui magnet, căruia nimeni nu-i rezista. Toti vor dori să-l vadă, să afle din gura lui noutătile dela Iasi si să-i asculte apoi minunatele povestiri despre Căpitan, despre Legiune si despre isprăvile năsdrăvane ale camarazilor moldoveni. Cei care nu-l văzuseră încă pe domnu' Banea,dar îl cunosteau de-acum din înflăcăratele descrieri ale camarazilor mai vechi, erau nerăbdători de-al vedea în fine în carne si oase.

A doua zi , pela orele 4 după masă, mă aflam, împreună cu Ion Aldea pe peronul gării. Amândoi îmbrăcati de sărbătoare, în costume nationale, suntem tinta privirilor lumii dimprejur. Dacă am fi venit în frac si joben, cred că am fi stârnit mai putină senzatie. Cei doi "curcani" cari fac de serviciu pe peronul gării ne aruncă priviri piezise. Li se pare, pe semne, că la mijloc e ceva "subversiv". Pentru orice eventualitate, unul din ei se duce să raporteze "cazul" comisariatului gării.

Aflăm dela un împiegat de miscare că personalul de Copsa va sosi astăzi cu întârziere. Timpul trece încet. Ne plimbăm, cu pasi rari, dela un capăt la altul al peronului, fără să ne sinchisim de lumea care se uită la noi ca la urs. Auzim din când în când, explicatia dată pe soptită : "Ăstia sunt din garda lui Zelea Codreanu"

In sfârsit, soseste trenul. Călătorii încep a coborâ.

- Uite-l colo !...Il vezi ?

Aldea l'a descoperit primul. Mă trage de mânecă, plin de nerăbdare. Ion Banea a coborât dintr'un compartiment de-a III-a,urmat de doi tărani, cari după port par a fi din regiunea Ocnei-Sibiului. Il vedem stând de vorbă cu ei. Apoi le întinde mâna. Cei doi săteni îl salută respectuos si se pierd apoi în multimea ce tinde spre esirea gării. Imi dau seama că din această clipă judetul Sibiu numără cu doi legionari mai mult. Aceasta este "propaganda dela om

la om", despre care ne-a vorbit domnu' Banea si pe care el însusi o cultiva cu succes sigur, folosind orice prilej i se oferea.

Acum ne-a zărit si dânsul. Se îndreaptă cu pasi mari spre noi. Poartă aceeasi cămase în care l'am cunoscut la Congresul studentesc din 1931. O recunosc după cusătura cu "pui" albastri. Svastica depe bundita lui moldovenească a dispărut; în locul ei străluceste acum un mic "gard". In mâna stângă duce o geantă mare si roasă de vremi. E plină doldura -"ne aduce manifeste si brosuri dela Iasi" - îmi sopteste Aldea. De sub pălăria neagră cu boruri largi, doi ochi senini împrăstie lumină si voie bună. Luând pozitia reglementară,îl întimpinăm cu salutul nostru legionar.

- Ura, leilor ! - Ne strânge pe rând mâinile. Apoi cu un oftat de usurare :
- Ehei, iacă-mă si la Sibiu ! Mi-a fost dor de voi. Da' pe aici ce mai este ? Cum merge treaba ? Mitu unde-i, dece n'a venit si el ?
- Mitu a plecat la Vurpăr să "pregătească terenul". Socoteam că vei vrea să odihnesti vreo 2-3 zile acasă, în Vurpăr, si asa ne-am gândit să pornim mâne, des de dimineată cu totii într'acolo, iar după biserică, să tragem o întrunire în mijlocul satului...
- Bravo, copii ! V'ati gândit foarte bine. Tocmai asa a fost si gândul meu.

Pornim spre oras. La vreo 2o de pasi după noi, agentul politiei Finichiu ne urmează "neobservat". Când la un moment dat ne-am uitat în urmă, s'a prefăcut că priveste interesat în vitrina unei prăvălii.

- Tot timpul am fost supravegheati. - observă cam. Aldea.

O umbră fugară trece peste fata dlui Banea si vocea lui moale si voalată, sună de astă dată metalic :

- Caraghiosii de ei !...

*

Micul si sărăcăciosul nostru sediu din Târgul Pestelui nº 9 e plin de lume. Afară de legionari, au fost anuntati să vie si prietenii si simpatizantii la această sedintă de garnizoană. Era dorinta dlui Banea, ca să-i vadă strânsi pe toti, să le vorbească tuturor, iar la urmă să se intereseze de fiecare în parte, stând de vorbă mai mult cu simpatizantii decât cu noi legionarii. De altfel, numărul acestora crestea mereu. Unii din ei, cei mai tineri vor îngroa ca mâine rândurile noastre, încadrându-se în cuiburi. Cei mai bătrâni, sau aceia a căror situatie ar fi fost periclitată în momentul în care s'ar fi aflat că sunt "gardisti", se multumesc să ne ajute materialiceste în lupta ce-o ducem. Un vânt de primăvară pornise să bată dela un capăt la altul al Tării. Un vânt cu miroazmă de viată nouă. Si neamul începuse să se trezească. Tineri si bătrâni, înpinsi de-o tainică chemare, vin să-si astâmpere la izvoarele cristaline ale Legiunei setea lor după dreptate si adevăr, dorul nemărginit după un ideal superior, în slujba căruia viata lor să capete un nou continut un nou si mai vrednic rost de a fi trăită.

La Sibiu, cei care au venit printre primii la chemarea Legiunei, au fost în general oameni mai simpli, umili cetăteni ai orasului. Iată spre exemplu, în grupul care discută lângă usa sediului:

primul, cel în costum cenusiu, cu "fruntea înaltă de poet", nu este cum s'ar crede, vreun director de bancă, vreun medic sau avocat, ci croitorul D..., iar alături, bărbatul înalt si robust, încăruntit pe la tâmple, e un mic comerciant, care ne-a ajutat încă dela început cu bani, ca să putem tipări primele manifeste. Al treilea din grup este cismarul B...care pentru a putea participa la sedintele noastre face de fiecare dată o cale de 5 Km. pe jos. Dar printre acestia iată si o exceptie: bătrânul acela simpatic, cu mustata căruntă, cu ochi vioi, neastâmpărati, mereu anturat de tineri, în mijlocul cărora pare a se simti mai bine decât printre cei de-o vârstă cu el.Este profesorul pensionar M...care se poate mândri de a fi fost primul intelectual al organizatiei legionare sibiene. Mereu îsi exprimă regretul că nu e cu 4o de ani mai tânăr; ar vrea să îmbrace si el cămasa verde si să mărsăluiască în rând cu noi. Un caz cu totul aparte deadreptul înduiosetor, îl constitue mătusica firavă si uscativă,îmbrăcată în negru, care seade pe banca de lângă geam. Privirea-i voalată rătăceste în lumi depărtate. Ceeace văd ochii ei acolo, în lumea aceea tainică, nouă ne rămâne ascuns. Trebue că sunt lucruri minunate, căci pe figura ei se reflectă lumina unei adânci multumiri sufletesti. E oarbă...Si totusi, ea vine regulat, condusă de nepotica ei Ancuta, ca să asculte cântecele noastre legionare, pe care le stie deacum pe din afară.

Din turnul bisericii din Piata Ferdinand se aude bătând ora opt. Camaradul Vasile Vlad, care a făcut de planton afară, intră grăbit si ne anuntă :

- Vine domnu' Banea !

Băetii, în cămăsi verzi, se aliniază în careu, pe cuiburi. Cuibul "Avram Iancu" primul si cel mai vechi din Sibiu, apoi cele 3 cuiburi muncitoresti: "Mihai Viteazu", "Tdor Vladimirescu", "Vlad Tepes". Cuibul "Martirii credintei" care în anii ce-au urmat a dat alesi luptători si adevărati martiri pentru cauza legionară, pe un Ion Faur, s.a., este reprezentat prin doi delegati, studenti teologi. Din Frătiile de cruce "Gh. Lazăr" si "24 Ianuarie" n'au putut veni decât câtiva elevi. S'au travestit ca să nu fie recunoscuti cumva si pârâti profesorilor. Riscau de a fi eliminati din toate scolile.Si-au luat totusi asupră-si acest risc, neascultând de ordinul nostru,câtiva din băetii mai îndrăzneti: Ionel Rodeanu, Petre Fleschin (care în ciuda primejdiei, îmbrăcase sub veston cămasa verde), Munteanu, Popovici..Ultimul flanc al careului îl formează fetele din Cetătuia "Ecaterina Teodoroiu".

Intră dl Banea. Se aud comenzi scurte, date în surdină.Peste cincizeci de brate pornesc dela inimă si se îndreaptă spre cer,rămânând apoi nemiscate. Se dă raportul. La salutul Comandantului Ion Banea, legionarii răspund în cor, ca într'un singur glas: "Trăiască Legiunea!"

Cu acelas surâs plin de lumină, care avea darul de a inspira o nemărginită încredere si simpatie, dl Banea îsi plimbă câteva clipe privirea peste cei din sală, căutând să ne cuprindă pe toti. Apoi,ca de atâtea alte ori, sprijinindu-si degetele în subsiorile bunditei , priveste câtva timp în pământ, pentru a-si aduna gândurile. Ochii i se îndreaptă apoi spre peretele din fată si rămân pironiti pe chipul Căpitanului, care atârnă aci, împodobit cu panglici verzi si tricolore.

In sfârsit, în tăcerea plină de asteptare ce s'a sălăsluit în sală, începe a vorbi, cu glas rar. Dela primele cuvinte încă,multimea este cucerită. In momentul în care ne vorbeste de dusmanii neîmpăcati ai Legiunei, despre călăii tineretului, care din nou s'au năpustit cu ură asupra legionarilor, dând ordin să fie întemnitati si schingiuiti prin beciurile politiilor, vocea lui devine aspră,iar sufletele noastre se umplu de revoltă. Tot el, însă, ne-o potoleste învătându-ne să răbdăm cu eroism toată ocara si prigoana deslăntuită de puterile iadului, căci deasupra noastră, Dumnezeu si Arhanghelul Mihail veghează, iar soarele dreptătii va răsări în curând, răsplătind toate suferintele si jertfele legionare.

- Dacă o fi să cădem sub loviturile dusmane, să nu ne înspăimânte acest lucru: sângele nostru nu va curge în zadar. Peste mormintele noastre vor duce altii lupta mai departe, până ce întreg neamul va deveni legionar. Pentru înfăptuirea României noi, României legionare de mâine, nici o jertfă nu ne va fi prea scumpă...

Micul nostru sediu răsună apoi de mândre cântece legionare. "Sculati-vă din munti si văi, urmasi ai sfintilor eroi..." "Legionari să'ntindem hora..." si Marsul Legionarilor Sibieni: "Se trezesc mărete umbre pe-al Selimbărului plaiu..."

*

In "pădurea cu fiare sălbatece" pe care am trebuit s'o străbatem, coasa mortii a rărit înspăimântător rândurile noastre. Sibiul si-a dat si el cu dărnicie contributia în sânge si morminte:

Ion Banea...

Petre Fleschin, Ion Faur, Ionel Rodeanu, Vasile Vlad, Aurel Banta...Sunt doar câtiva din cei multi...

Dar jertfa lor nu va fi zadarnică.

"...Peste mormintele noastre vor duce altii lupta mai departe...pentru înfăptuirea României noi, României legionare de mâine"

Acestea au fost acum 2o de ani cuvintele dlui Banea, în care a crezut; în această credintă si-a dat viata. Noi care am supravietuit groaznicului măcel, să nu uităm aceste cuvinte, să nu le desmintem. Chiar dacă între timp s'au schimbat multe în lume, linia pe care suntem datori a păsi a rămas aceiasi. La capătul ei va trebui să răsară "ca soarele sfânt de pe cer" o tară mândră si fericită în care să domnească dreptatea, cinstea si omenia, iar între fiii ei frătietate si dragoste crestină.

Destinul ne-a încărcat umerii cu această sfântă datorie.

Nic. Iancu

ANIVERSARI

SEMNIFICATIA ZILEI DE 24 IUNIE

Până la 1922, tineretul român nu era altceva decât o massă entuziastă care participa din când în când la viata politică, fără să aibe grije câtus de putin pentru viitorul Tării. Era vorba de trecerea vreunei legi care întâmpina opozitie, trebuia să iasă sau să nu iasă vreun parlamentar în arena politică, trebuia împiedecat să vorbească multimii vreun politician deocheat sau nu, atunci se făcea apel la studentimea "entuziastă, patriotică, etc", care esia massată, să protesteze, după cum era...porunca. Dealtfel, Caragiale a imortalizat câteva tipuri de asemenea studenti, care se...entuziasmau la poruncă.

Până la 1922, erau două personalităti mari, antrenante, una vijelioasă până la revolutie, alta plină de umor simpatic si sănătos. Ambele, figuri uriase în istoria politicii românesti, căci chiar dacă n'au realizat nimic pozitiv, miscările conduse de ele, trăiau doar prin persoana lor. Atât. Orice nemultumire proprie sau capriciu de moment, se traducea prin răscolirea valurilor de tinerete gata să săvârsească orice act de eroism, până la aparitia jandarmilor, care netezeau bulevardele bucurestene sau iesene de entuziasmul ieftin. In 1907 a curs sânge în piata Teatrului National din Bucuresti, iar "Neamul Românesc", prin condeiul tare al profesorului animator Iorga, a îndemnat chiar la asasinarea unui Lahovari ministru, vinovat de nu mai stiu si eu ce...

Aceiasi massă tinerească era întrebuintată si de N. Fleva, ca si de B. Delavrancea, urla la discursurile lui Take Ionescu, si fluera la acelea ale lui Marghiloman, Carp sau Lupu Costache...

Nici unul dintre manifestanti nu stia pentru cine urlă sau fluera, în cine arunca cu pietre sau cui îi spărgea capul cu bâta. Un singur glont tras de vreun pistol ruginit de-al vreunui pompier dela 48 si sutele de "eroi" o luau la fugă, întrecând pe cei mai sprinteni cerbi de munte.

Aparitia tânărului Corneliu Zelea Codreanu în 1922, care deja se manifestase din 1919 ca vajnic luptător anticomunist, va fi o răscruce în istoria politicei române, ca si dărâmarea unor idoli de pe socluri de granit.

Intrarea lui în lupta pentru regenerarea Neamului românesc si pentru intronarea demnitătii, vietii cinstite si a virtutilor înăscute ale poporului, cu înlăturarea trădătorilor, miseilor si nevrednicilor ce conduceau strâmb destinele Neamului, au fost hotărâtoare în massa tineretului, până atunci vânturat de toti.

Corneliu Codreanu va neutraliza prin geniul său politic, atât forta de <u>meneur</u> al masselor a profesorului Iorga, cât si superficialitatea cu care privea situatia gravă a vietii românesti periclitată de Răsăritul care presa insistent, a profesorului de economie politică de la Iasi, A.C.Cuza.

Dela 1922 până la 1927, Codreanu va încerca, hărtuit de toată lumea politicianistă a vremii, să îndemne la o unire strânsă

si la fapte pozitive si reale, massa de tineri care încep să se polarizeze în jurul lui. Manevrele învechite si cunoscute întrebuintate împotriva lui, teama de sefie, intrigi bine tesute între tineri si bătrâni, au dus la ruptura definitivă dintre ei. Mentalităti si mentalităti. Jertfă neprecupetită si frică de primejdie, idealism pur si atitudine retrogradă, vorbă cinstită si manevre oculte... Două lumi, două conceptii.

24 Iunie 1927 se începe la lumânare si candelă, cu veghea la Icoana Sfântului Arhanghel Mihail. Cu rugăciuni înăltate Dumnezeului protector. Asa se începe miscarea de regenerare a neamului, care vrea un alt om, un om nou, credincios, cinstit, bun,viteaz si iubitor de Tară. De-aci reactiunea dusmanilor, în special a fratilor de acelas sânge, cari erau mai primejdiosi decât oricare altii. Tineretul acesta eroic va porni dela Icoană, cinci insi, în seara de 24 Iunie 1927 si în zece ani vor fi milioane de tineri, bătrâni,femei si fete, care se vor încălzi la idealul de mântuire al neamului. Distrugerea iazmei infernale a comunismului va fi tinta de căpetenie a Miscării; scoaterea din viata politică a elementelor corupte si străine de năzuintele Neamului...Chestiunea evreiască va fi privită nu ca problemă de rasă, ci numai atât cât venea în atingere cu comunismul rusesc, deci atât cât periclita vieata Tării. La învrăjbirea dintre Miscarea Legionară si problema evreiască, complicând-o la extrem, au contribuit partidele politice căutând să capteze nu numai finanta evreiască, ci partizani, ca turmă votantă.

Toate partidele politice românesti, fără exceptie, au izbit cât au putut în această miscare pornită din adâncul poporului si prin care se zădărniceau atâtea afaceri odioase făcute numai pe spinarea poporului vesnic înselat de falsi profeti. Neamul românesc a dat dovadă cea mai mare de trezire la vieată curată, fiind dornic de o purificare generală a vietii, care intra în putrefactie treptat.

Un rege departe de interesele Tării, nechibzuit, necinstit, si anormal, conlucra cu clica de politicieni incapabili, venali,dusmănosi intereselor curate ale neamului si supusi altor interese.Tara se surpa din ce în ce, si nimeni nu vedea adevăratul pericol. Sau cel putin se prefăcea că nu-l vede. Marele pericol era însă Omul, care se închina lui Dumnezeu, iubea Tara si gândea numai la fericirea ei. Omul care n'a făgăduit nimic, dar care s'a jertfit pre sine pentru binele Miscării si al neamului românesc.

Mai bine ca oricând se poate vedea astăzi dreptatea Miscării Legionare, care n'a lăsat arma din mână până nu s'a văzut că dusmanul neamului este comunismul, care vine din Răsărit.

Tara suferă astăzi mai mult ca oricând în cursul vietii ei istorice; cei de-acolo stiu cine sunt vinovatii si cine sunt cei ce au sesizat primejdia comunistă dintru început. Ei se gândesc la candela aprinsă cu smerenie în seara de 24 Iunie 1927, singura care-i va mântui de grozăvia pieirii încete si chinuitoare, în care i-a împins politica de ură, invidie si străinism.

Stefan Vancu

ACTIVITATE ROMÂNEASCĂ ÎN BRAZILIA
****

CASA ROMÂNĂ
****

Incepând cu luna Mai a.c. colonia română din Rio de Janeiro a intrat într'un ritm de activitate nou, deosebit de promitător si tot atât de necesar.

Faptul în sine se datoreste Drei Aurelia Cocăneanu, o vrednică si inimoasă româncă din localitate, care dintr'o înaltă întelegere românească, a oferit coloniei spre folosintă casa sa, din rua Santo Amaro 191.

In acest mod a fost posibil să ia fiintă la Rio "CASA ROMÂNĂ", care pe viitor va adăposti o bună parte din manifestările coloniei românesti din localitate.

1o MAI

Prima manifestare a Casei Române abia în formare, a fost sărbătorirea zilei de 1o Mai. In cuvinte alese, Dl Lt.Col. Ressel, după ce a reamintit însemnătatea zilei, a adus elogii si multumiri Drei Cocăneanu, pentru exemplarul său gest de a oferi casa proprie pentru înfiintarea Casei Române.

S'a cântat "Trăiască Regele" si "Hora Unirii". Apoi s'au dansat câteva hore. Asistenta a fost deosebit de animată. Au participat aproximativ 120 de persoane, între care Dna Lucia Raul Fernandez, Dra Cocăneanu, Dl si Dna Atanasiu, Dl si Dna Lt. Col. Ressel Dl Ing. Dumitru Mihăescu, Dl si Dna Ing. Oniga, Dl si Dna Andrei Duchiade, Dl Dr. Faust Brădescu, Dl Alex. Rosca, Dl Prof. I.G.Dimitriu Dl si Dna Com. Teohari, Dna Com. Economu, Dl Ing. Marcu Nicolau, Dl Alex. Nicolau, Dl Dumitru Nicolau, Dl Paul Stoenescu, Dl Ing. Nanu, Dl Valentin Popescu, Dl Dr. Mircea Buescu, Dl Gh. Deacă, etc

31 MAI

In această zi a avut loc alegerea Comitetului de Conducere al Casei Române si ca atare, constituirea oficială a Casei Române. Au participat aproximativ 12o de persoane, din care 12 dela São Paulo, noua institutie fiind destinată să servească tuturor românilor din Brazilia.

Comisia pentru prezidarea alegerilor a fost alcătuită din dnii Av. Nicu Iancu, Dtru Nicolau si Dr. Mircea Buescu.

Intr'o atmosferă de perfectă armonie, cei prezenti, constituiti în adunare generală fondatoare, au procedat la desemnarea membrilor viitorului comitet. Binemeritând, Dra Cocăneanu a fost aleasă, prin aplauze, ca presedintă al viitorului comitet. Apoi, s'a propus si s'a admis, ca să fie desemnati tot prin aplauze: un reprezentant pentru São Paulo în persoana dlui Gheorghe Năsturel, pictor bine cunoscut, si un reprezentant pentru Porto Alegre în persoana dlui Prof.Dr.Eugen Bodea.

După aceea, prin vot secret si direct, Adunarea Generală a trecut la alegerea viitorului Comitet de Conducere.

Pe baza scrutinului au fost proclamati alesi, în ordinea

voturilor obtinute, următorii :

1) Dl Ing. Dumitru Mihăescu..................69 voturi
2) Dl Prof. I. G. Dimitriu...................63 "
3) Dl Paul Stoenescu.........................51 "
4) Dl Dr. Faust Brădescu.....................42 "
5) Dl Andrei Duchiade........................35 "
6) Dl Atanasiu Atanasie......................35 "
7) Dl Andrei Decebal.........................29 "
8) Dl Lt. Col. Eduard Ressel.................19 "

Restul de candidati au fost următorii :

Ing. Adrian Nanu......15	voturi	Felix Sarvas.........6	voturi
Ion Diamandy..........15	"	Stefan Veron.........6	"
Ing. Valentin Popescu.14	"	Prof. Virgil Mihulin.5	"
Dr. Mircea Buescu.....12	"	Stof. Dumitrescu.....5	"
Dna M. Teohari........11	"	Marcel Nach..........5	"
Ing. Teodor Oniga..... 8	"	Vener Suciu..........5	"
Stefan Afendulis...... 8	"	Joan Juster..........4	"
Ing. Teodor Dario..... 7	"	Felix Klein..........4	"
C-dor Ion Economu..... 7	"	C. Deacă.............3	"

Rezultatul alegerii a fost primit de întreaga adunare cu aplauze prelungite, după care, Dl Ing. Dumitru Mihăescu luând cuvântul în numele celor alesi, a adus multumiri celor prezenti pentru încrederea acordată si entuziasmul cu care colonia română a înteles să participe la fundarea "Casei Române". Făcând apel la unirea si concursul tuturor fortelor românesti din Rio si din Brazilia în jurul acestei institutii noi, declară că tânăra înjghebare va fi si va trbui să fie locul de întâlnire, de întelegere si de împrospătare sufletească pentru noi toti; izvorul de frătietate din care să se alimenteze toate energiile românesti din Brazilia, în efortul pe care lupta pentru eliberarea neamului îl cere si poate îl va mai cere dela fiecare din noi cei din exil.

După aceea, Comitetul ales a procedat la constituirea sa pe functiuni. S'a stabilit următorul cadru de functionare:

Presedinte: Dra Aurelia Cocăneanu
Vice-Presedinti: Dnii Ing. Dtru Mihăescu si At. Atanasiu
Secretar General: Dl Andrei Duchiade
Casier: Dl Andrei Decebal
Bibliotecar: Dl Paul Stoenescu
Membrii: Dnii Prof.I.G.Dimitriu,Lt.Col.Eduard Ressel, Dr. Faust Brădescu, Pictor Gh. Năsturel si Prof Eugen Bodea.

21 IUNIE

La această dată Comitetul de conducere al Casei Române a organizat prima manifestare din programul său de activitate: o reuniune a coloniei române la o "petrecere românească". Au participat peste 1oo de persoane. S'au servit gustări si dulciuri românesti. S'au cântat cântece românesti si s'au jucat dansuri românesti. S'au jucat table, loto, si s'a organizat si o loterie cu obiecte dăruite de membrii coloniei.

S'a obtinut ceeace mai ales lipsea coloniei românesti din Rio: o atmosferă de sinceră si frătească apropiere, promovată cu mijloace modeste, dar cu multă căldură sufletească. S'a realizat adică o regăsire românească, peste conditii politice si îngrădiri

sociale.

Un pretios concurs muzical au dat Dna Pimen Ciacâru si Dl Dr. Faust Brădescu.

Au contribuit în mod deosebit la organizarea si reusita acestei reuniuni : Dl At. Atanasiu, delegatul special al Comitetului Casei pentru această reuniune; Dra Aurelia Cocâneanu, Dna si Dl Duchiade; Dl Ing. Mihăescu; Dl Lt.Col. Ressel; Dl Ceanaca; Dl C. Afendulis; Dl Paul Stoenescu; Dl Dr. Faust Brădescu; Dl Guţă Petre; Dl Dan D. Mihăescu; Dl Spiru; etc.

....

5 IULIE

Comitetul de Conducere al Casei a organizat în această zi la orele 5 d.m. o receptie pentru reprezentantii Corpului Diplomatic din Rio, precum si ai tărilor ocupate din spatele cortinei de fier. Cu această ocazie, reprezentantii oficiali ai diferitelor tări europene si americane au avut prilejul să cunoască noua institutie a coloniei române si să ia contact cu Comitetul său de conducere. Pe de altă parte, oaspetii au putut să admire o serie de obiecte de artă populară românească, de albume, cărti, reviste, ziare si fotografii românesti, care în acest scop au fost puse la dispozitia Casei Române, cu multă bunăvointă, de membrii coloniei.

Au participat aproximativ 6o de persoane, între care Ambasadorul Frantei, Ambasadorul Chili, Ambasadorul Columbiei, reprezentanti ai Ministerului de Externe al Braziliei, reprezentanti ai Ambasadei Statelor Unite, Ministrul Greciei, reprezentanti ai Bulgariei, Ungariei, Poloniei, Cehoslovaciei, Lituaniei, etc.

Din partea Coloniei Române au luat parte: Dna Lucia Raul Fernandez, Dna Mănescu, membrii Comitetului Casei Române, precum si Dnele Atanasiu, Duchiade, Stoenescu, Margaritopol, Yvonne Tomescu, Dl si Dna St. Razi, Dl Ing. Marcu Nicoăau, Dl Dr. Mircea Buescu, Dl Com. Beler, Dl Stef Dumitrescu, Dl. Alex. Nicolau, etc.

Dela São Paulo au participat: Dl Av. Nicu Iancu, Dl Ing. Dan Iasinschi si Dl Prof. Dănulescu.

MISIUNEA ROMÂNĂ-CATOLICĂ PENTRU BRAZILIA

a sărbătorit ziua de lo Mai atât la São Paulo cât si la Rio de Janeiro.

La São Paulo, la orele lo a.m., s'a oficiat un serviciu religios în biserica Nossa Senhora da Boa Morte, la care au luat parte ca invitati, autorităti eclesiastice, universitare, prieteni ai României, cât si membrii din colonia română.

Slujba a fost oficiată de Pr. Dr. Stefan Bentea, seful misiunei. Păr. Prof. Carlos Marcondes Nietsche, a vorbit apoi în limba portugheză, cu multă căldură, de însemnătatea zilei de lo Mai, asigurând pe cei prezenti de sentimentul de solidaritate si simpatie al poporului brazilian, pentru lupta de eliberare dusă azi de poporul român. După care, în comun, s'a ridicat o rugăciune pentru eliberarea României de sub ocupatia străină.

Cu această ocazie s'a distribuit celor prezenti o plachetă comemorativă, cuprinzând harta României cu câteva note asupra zilei de lo Mai. Ziarele "Folha de Manha" si "Folha de Tarde" au sublinit cu articole si harta reprodusă, însemnătatea zilei pentru Româ-

nia, iar Radio Record a vorbit în emisiune specială, cerând poporului brazilian să ridice rugăciuni pentru eliberarea României.

La Rio de Janeiro, la orele 6 p.m., Pr. Dr. Stefan Bentea a oficiat deasemenea o slujbă la Biserica Sf. Vasile, la care, în afară de membrii din colonia română, au participat: Ex.S. Marchizul de Pratt de Nantouillet, Ambasadorul Spaniei, cu familia, Dna Luigi sotia consilierului dela Ambasada Italiei, precum si reprezentanti ai tărilor de sub cortina de fier.

Eminenta Sa Dom Jayme de Barros Camara, Cardinalul de Rio de Janeiro, a trimis o telegramă, regretând că nu poate participa desi dorea si promisese că va asista la comemorarea acestei zile nationale a României. Drept compensatie a oferit pentru o dată ulterioară, celebrarea unei Sfinte Liturghii în chiar Capela episcopală din Palatul S. Joaquim, la care vor fi invitati toti membrii coloniei române din Rio.

CERCUL DE AMICITIE AL REFUGIATILOR NATIUNILOR SUBJUGATE DE COMUNISTI DIN CENTRUL SI ESTUL EUROPEI, cu sediul în São Paulo Brazilia, în sedinta plenară tinută la 2o Mai a.c. si-a ales pe o primă perioadă de 6 luni, următorul Consiliu Executiv :

Presedinte: Gen. P. Hodosy (Ungaria)
Vice-Presedinte: Wladimir Scipio del Campo (Polonia)
Secretar General: Nic.Iancu Păltiniseanu (România)
Secretar: Lubomir Saphyroff (Bulgaria)
Casier: Ion Dimitriu (România)

După expirarea mandatului (6 luni) locurile în consiliu vor fi ocupate, potrivit unui sistem rotativ, astfel ca fiecare natiune va trece pe rând, prin fiecare din posturile din Consiliu.

NOTE SI INFORMATII
****

DIN SPANIA
****

Săptămâna Românească, dela Madrid, organizată de Comunitatea Românilor din Spania, s'a desfăsurat între 6 si 13 Mai, cu un program bogat si variat. Această realizare românească s'a încheiat cu un succes deplin, reprezentând cea mai mare manifestare culturală a Românilor din exil, până în prezent. A participat toată colonia română. Au dat concursul la realizarea Săptămânei, în afară de tineretul coloniei, Dnii : Stelian Popescu, Pamfil Seicaru, Alex. Busuioceanu, Mons. Kirk, Pr. Alexandru Mircea, Aron Cotrus, Bâzu Cantacuzino, Prof. Petrovici, Dr. Const. Drăgan, etc.

Au participat grupuri de români din Austria, Italia si Franta.

Prof. Ernst Gamillscheg, a onorat Săptămâna Românească cu o frumoasă conferintă despre "Romanitatea Orientală si Romanitatea Occidentală".

S'a oficiat o slujbă solemnă, cu trei preoti, în prezenta Nuntiului Apostolic, Eminenta Sa Cardinalul Cigognani; S'au înăltat

rugăciuni pentru biserica persecutată si pentru cei căzuti în lupta împotriva bolsevismului. Au participat la această slujbă reprezentanti ai Guvernului spaniol si numerosi ambasadori si ministrii plenipotentiari.

Festivitătile s'au încheiat cu o receptie în onoarea congresistilor, dată de Primarul Madridului, Contele Mayalde, în Palatul Primăriei.

"DACIA" transmite prin aceste rânduri Comitetului de organizare al "Săptămânei românesti", în frunte cu Dl George Demetrescu, toate felicitările si bucuria de a se înregistra că Madridul a dat dovadă că dispune de o colonie românească activă si unită.

Tot în legătură cu realizarea frumoasei si rodnicei manifestări românesti de la Madrid, găsim deosebit de interesante declaratiile dlui Pamfil Seicaru, apărute în "Curierul Românesc" nº 7-8 din care remarcăm următorul pasagiu :

"Fără îndoială că "Săptămâna Românească" de la Madrid, a servit propagandei nationale. Ceeace mă bucură, este faptul că s'au putut verifica imensele rezerve de idealism, de spirit de sacrificiu care există în rândurile emigratiei. Am văzut oameni care au venit val vârtej dela Paris, să aducă la vreme obiecte de artă populară românească, destinate să fie expuse. Am întâlnit tineri care veniseră tocmai de la Salzburg să participe la această emotionantă manifestare românească. Nu era greu de bănuit ce sacrificii a impus realizarea acestor drumuri. Am regăsit natia cea adevărată, natia nare a lăsat zălog pe câmpiile sarmate atâtea zeci de mii de morminte, care în judecata cea dreaptă, sunt tot atâtea ipoteci asupra păcii de mâine. Revine meritul organizării acestei manifestatii românesti Dlui Georgel Demetrescu, asa de inimos, asa de energic, asa de credincios Patriei. "Săptămâna Românească" dela Madrid rămâne un exemplu de ce trebue să fie propaganda românească. Incăodată s'a verificat divortul dintre Natiunea aflată în exil si gunoaiele politicianismului. Natiunea crede; javrele din comitete si comitii nu cred în nimic."

§ <u>Munchen - Germania</u>: Un eveniment îmbucurător si cu repercusiuni mai mult decât favorabile pentru exilul românesc, este reînfiintarea în Munchen a Institutului de Cultură Româno-German, care altădată functiona la Berlin, sub conducerea marelui si regretatului Sextil Puscariu. Inaugurarea Institutului în noua sa formă a avut loc în ziua de 22 Iunie a. c.

Directia acestui important centru de cultură românească a fost încredintată dlui Grigore Manoilescu.

§ In urma apelului lansat de către "FIDES ROMANA" a avut loc în Alt Otting (Germania), în zilele de 13 si 14 Iunie, rugăciuni săvârsite de către laici catolici germani pentru biserica suferindă dinapoia Cortinei de fer. Au participat delegati ale tuturor bisericilor catolice refugiate. Pentru refugiatii români de rit greco-catolic, a oficiat Sf. Sa Părintele Dr. Florian Muller, predica fiind rostită de către Sf. Sa Părintele Petre Cădaru.

§ FOREIGN AFFAIRS, April 1953, v.31, p.5o3, la "Recents books" scrie despre "La destinée du nationalisme" de Horia Sima, ca " a proeminent figure in the European Fascist movement of the 193o's - he was a leader of the Rumanian Iron Guard - reflects on the late defeat and proposes alliance with democracy" (figura proeminentă în miscarea fascistă europeană dela 193o - a fost seful Gărzii de fier- reflectează asupra ultimei prăbusiri si propune aliantă cu democratia). Cea mai serioasă revistă de politică externă aminteste despre această carte, dar "democratia" românească de pretutindeni n'a scos o vorbă măcar...

§ In Spania, dnii N.S.Govora si Traian Popescu s'au înhămat la o grea sarcină: tipărirea Istoriei Românilor de XENOPOL.

Cartea va apare în 4 volume, în ritmul de un volum la 3 luni, continând fiecare 25o la 3oo pagini, la pretul de 2 dolari volumul. Bani sau cereri de înscriere se pot trimite pe adresa:Traian Popescu, Calle Villanueva 43, Madrid.

Traducerea din frantuzeste revine dlui N.S.Govora.

§ In ziua de 3o Mai a avut loc Mitingul International de aviatie la Madrid, la care au participat circa 15o.ooo de spectatori. Figura cea mai de seamă a fost asul român Bâzu Cantacuzino, care a stârnit via admiratie a celor prezenti prin acrobatiile sale fiind eroul zilei.

§ Asociatia Românilor din Germania de Sud, a organizat la Munchen o frumoasă sărbătoare a zilei de 1o Mai.Sf. Sa Părintele Vasile Mărgineanu a oficiat un Te-Deum. Au participat reprezentanti ai germanilor din România si ai altor grupuri de refugiati. Au luat cuvântul Dr. C. Sassu, Presedintele Asociatiei; Prof. Hans Dipplich; Grigore Manoilescu, care în cuvântarea sa a accentuat că 1o Mai,mâine în Tară, nu va mai fi ziua parazitilor, uniformelor strălucitoare ci va fi sărbătoarea reconstructiei, pe toate tărâmurile, a Neamului

Partea artistică a fost executată de către dnele Marcela Manu, Moldovanu, von Kulmer-Mandicevski si dnii Eisenmann si Schilmbach, cari au executat cântece românesti, extrem de aplaudate.

§ S'a primit spre publicare următoarea MOTIUNE :

ASOCIATIA FOSTILOR COMBATANTI ROMANI IN AFARA FRONTIERELOR tine să se declare solidară cu sfânta jertfă a celor cari timp de trei ani si două luni au luptat contra comunismului, încercând să stăvilească revărsarea pustiitoare a Rusiei Sovietice asupra Europei. Lupta nu a încetat la 23 August 1944 din vointa celor cari se aflau pe front, si armata română nu poartă răspunderea vinovatei pactizări cu comunismul.

Vestejind pe cei care s'au desolidarizat de răsboiul dus pentru apărarea dreptului la viată a poporului român, înfierăm pe cei care au negat legitimitatea luptei si au făcut cor cu comunistii în defăimarea armatei noastre glorioase. Asociatia Fostilor Combatanti Români se înclină smerită în fata mormintelor celor ce s'au jertfit pentru libertatea neamului lor si aduce prinos de recunostintă memoriei Maresalului Antonescu martir al dreptătii românesti.

Presedinte: Leon Negruzzi Sec. Gen. Maior Maftei Constantin

§ A apărut în limba spaniolă cartea dlui Mircea Eliade "El mito del eterno retorno", care ca toate cărtile ilustrului nostru compatriot, se bucură de-un desăvârsit succes de librărie.

§ Cu ocazia comemorării a 35 de ani dela Unirea Basarabiei, Societatea Studentilor români din Paris a hotărât crearea Asociatiei "PRO BASARABIA" care, după ce va obtine adeziunile marii majorităti a emigratiei nostre, ca un legământ de a lupta pentru recâstigarea provinciilor răpite, va avea de scop să strângă în jurul ei toate personalitătile străine care ne pot ajuta la atingerea scopului urmărit.

Cei ce vor să adereze , se pot adresa : Comité des étudiants - Eglise Roumaine, 9 bis, rue Jean de Beauvais, Paris 5, specificând Pro Basarabia.

§ "Jormal do Brasil" din Rio, a publicat o serie de articole semnate de dl Leland Stowe sub titlul "A fome e os alimentos são armas politicas" (Foamea si alimentele sunt arme politice) în care arată grozăvia si moartea ce s'au asternut asupra României, în special, tară latină, care împiedecă tendinta imperialistă rusească în mers.

§ Biserica "Buna Vestire" din Montreal Canada, cea mai veche biserică românească din Canada, si-a sărbătorit cei 35 de ani de existentă. Onoarea acestei sărbătoriri a revenit tânărului si inimosului său paroh, Rev. Dr. Petre Popescu, cunoscut exilatilor români din publicatia cu caracter religios CANDELA, pe care o redactează cu atâta competintă si dragoste crestinească.

Slujba a fost oficiată de părintele Petre Popescu asistat de preotul N. Salamis al bisericii greco-ortodoxe "Sfânta Treime" din Montreal si preotul George Preda al bisericii "Inăltarea" din Hamilton, după care a urmat un festival artistic cu muzică si dansuri românesti.

§ Tot la Montreal, cu ocazia defileului pentru sărbătoarea Sfântului Ion Botezătorul, Grupul românilor din Montreal s'a prezentat cu un car alegoric, reprezentând România înlăntuită si tineri în costume nationale, dansând hore românesti. A fost unul din cele mai aplaudate care alegorice.

§ Din cauza lipsei de spatiu, "Revista Presei" va fi publicată cu ocazia aparitiei numărului viitor.

§ Ca toate revistele si ziarele din exil, ne sbatem cu foarte mari greutăti financiare. Din cauza lor aparitia este pentru moment întârziată si în viitor, periclitată.

Facem apel la toti cei ce consideră aparitia unei reviste ca a noastră necesară, să contribue DUPA PUTINTA la mentinerea ei. Le multumim cu anticipatie.

DACIA